

(SRI K. MALLAPPA)

three crores. In para 3 it is stated "Even if 80 per cent of the Plan is implemented, our revenue deficit at the end of the Second Five-Year Plan period will be Rs. 1666.33 lakhs of which only Rs. 300 lakhs can be covered by the introduction of uniform taxation". This information has been given for five years and in these five years it is stated that 300 lakhs can be covered whereas the annual return would be about 300 lakhs. I request the Hon'ble Minister in charge of Finance to clarify the point.

12-30 P.M.

Sri T. MARIAPPA (Minister for Finance).—Annually we will be getting about Rs. 300 lakhs, but at the end of the Plan period the deficit is going to be Rs. 16.66 crores after covering Rs. 3 lakhs every year, because the present deficit itself is Rs. 9.36 crores.

Sri U. M. MADAPPA (Chamarajanagar).—On a point of information, Sir. ಈಗ ಹೊಸ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಲವೆಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ಬಡ್ಡೀ ಚರ್ಚೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಚ. ಮರಿಯಪ್ಪ.—ಪ್ರೊವಿಷನರ್ ಫಿಗರ್ ಆಗಲೇ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಖಚಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೂ ಕಾಲ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಕೆಂಚಪ್ಪ (ಹಿರಿಯೂರು).—ಇಂದು ವಿರುದ್ಧ ಪಕ್ಷದ ಮುಖಂಡನಾದ ನಾನು ಮೊದಲು ಭಾಷಣ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅನಿವಾರ್ಯದ ದೆಶೆಯಿಂದ ನಾನು ಖಾಯಿಲೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಈ ದಿವಸ ಭಾಷಣ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತನಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾಳೆ ಅಥವಾ ನಾಳೆಯೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಂದೂ ಸಹ ಇಂದು ನಾನು ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟೇಕಾಲ ವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಅದು ಪಕ್ಷದ ಮುಖಂಡರ ಹಕ್ಕು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ನನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ ಶ್ರೀನಿವಾಸಶೆಟ್ಟಿಯವರು ಈ ದಿವಸ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಪ್ರಶ್ನೆ ಹೀಗಿದೆ, ಯಾರೇ ಆಗಲ ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ತಾವು ಅರ್ಜಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೀರಿ, ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕೆಂದು ಸೂಚಿಸಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ಇನ್ನೂ ಅದನ್ನು ಇತ್ಯರ್ಥಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸರ್ವೇಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತಾವು ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆ ನೀಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳು ವಿಶದವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಈ ದಿವಸವೇ ಮಾತನಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಬೇಕಾದಾಗ ಮಾತನಾಡಬಹುದು. ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ

ಬೇಕಾದಾಗ ಮಾತನಾಡಬಹುದು, ಅದಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಂತರ ಎಲ್ಲ.

BUDGET FOR 1957-58—GENERAL DISCUSSION.

Sri J. H. SHAMSUDDIN (Honawar).—Mr. Speaker, Sir, I rise to welcome the Budget and the speech of the Hon'ble the Finance Minister while presenting the Budget. The Hon'ble Finance Minister must be congratulated for presenting a tax-free Budget in the first year of the new State of Mysore. He has given us a catalogue of the different measures that he proposes to take and his Government wants to execute during the financial year for the uplift and betterment of the masses of this State. I will not go into those details here. I will confine myself to certain broad principles. The main keynote of the Budget speech according to me is to be found in his concluding remarks. If the Finance Minister, with the co-operation of his colleagues, is able to translate into action the sentiments expressed in the concluding remarks of the Budget speech, then I think it can be said that the Government has tackled the problems of the State in a manner satisfactory to all concerned. This is what the Finance Minister has said :

"I have indicated generally the difficulties that the new State had to encounter in the early months of integration. There are still a variety of problems to face and impediments to overcome. No doubt, political integration has taken place ; but real integration can only come when we achieve psychological and emotional integration of the people."

It is exactly this emotional and psychological integration that is necessary for the smooth working of the administration and for the implementation of certain schemes that have been adumbrated in the Budget.

Then, Sir, I wish to point out that it is rather premature for us to judge the achievements of this Ministry at this stage, because we know that the

present Ministry has been in saddle for not more than two months and therefore it will be premature for anybody to apply the barometer and try to get the reading about the achievements of the Ministry during the course of the last two months. I was rather surprised during the course of the debate on the Governor's Address when member after member began to quote instances of inefficiency and negligence on the part of the Ministry to problems that were there for so many years past. I think it is not proper on the part of members to lay the blame at the door of the present Ministry for all the ills and sins of omission and commission during the previous years. We have to judge the present Ministry from the date they were put in office. We have to judge them from the indications they have given us about their policy and plans that they want to implement during the course of the financial year. I shall try to apply this test to the Budget proposals. I have already said that the most important principle that we have to keep in view is the principle of psychological and emotional integration of the people. Any step which runs counter to this principle of psychological and emotional integration should be depreciated and put a stop to. Though the Finance Minister has advocated this principle in the concluding portion of his speech, there are certain indications in the text of the Budget proposals which smack of a separatist tendency. I feel that these indications may be necessary during the initial stages of the new State, but they should be put a stop to as time passes. I refer to the Budget. The Budget is divided into regions and each region is given an alphabetical letter. This Budget is divided into A, B, C, D regions. 'A' has been assigned to the old Mysore region, 'B' to the Bombay Karnatak region, 'C' to the Hyderabad Karnatak region and 'D' to Coorg. I think that such a division of the Budget should not be continued in the future, because that runs counter to the principle of psychological and emotional integration. By this method we are trying to inculcate a sense of regionalism through the Budget itself. I know

that in the initial stages it may not be possible to put a stop to this practice. This practice might have been adopted by the Department to give a clear indication to the people coming from the respective areas information as to what is allotted to their respective areas. If this practice is perpetuated, there is a danger that the feeling of regionalism among the people may spread because then everybody would be looking to the Budget not as a whole but from the point of view of the area from which he comes and what is given to that area. It will not be a healthy step to foster the spirit of emotional and psychological integration. Therefore, that should be put a stop to.

Now, emotional and psychological integration can be promoted from two sides: From the political side, that is to say, from the political leaders and from the side of the services, that is to say, from the administrative side. I feel that there is a tendency in the services to keep alive regional emotions and to do away with emotional and psychological integration. I am saying this after looking to the trend of discussion that has taken place and the kind of certain questions that were put on the floor of the House. For instance, a member asked during the question hour whether, while preparing the promotion List, premium was put on the fact that a particular person belonged to a particular region. I think that some disgruntled Government servant must have approached that member and requested him to put that question. Such questions should not be put in the interest of the efficiency and loyalty of the services. Besides, the executive and the legislature are two separate watertight compartments. The services should not take recourse to the members as a source of ventilating their grievance. If they are hard hit or if injustice is done to them by the Head of Department or by the Government for that matter, they have to go through the proper channel. They have a right of appeal to a body which is of a quasi-judicial nature. Members must not give ventilation to the grievances of services in a manner calculated to give rise to

(SRI J. H. SHAMSUDDIN)

regionalism. Government should take note of this tendency on the part of Hon'ble Members. I may also succumb to this temptation. Supposing a person from my part is put to certain inconvenience, he may approach me. But I should resist my temptation and ask him to go to the proper channel. I should not take his side or advocate his cause on the floor of the House. It is a healthy practice to keep the executive functions and legislative functions separate and in water-tight compartments; we should not give a handle to the services to perpetuate the sentiment of regionalism which we should try to put a stop to. I feel that Government on their part should see to it that regionalism is not given any quarter. What I mean to suggest is that, while dealing with regions, they must not only be above board but must try to convince the people from the different regions that they are above board, because though a Minister belongs to a particular region, the moment he is appointed as a Minister he belongs to the whole State. Therefore, he must dispense justice to all the regions equitably and in a manner satisfactory to all. Though I feel that I should not give expression to this feeling, I have to see what will be the reaction outside the House or in a constituency from which a person is returned to this House. The Finance Minister is not here now. Government should give for the guidance of members, especially for the guidance of new members, explanatory notes which will help them to understand the Budget properly. In the Bombay Legislative Assembly we used to be supplied with a book wherein new items alone were given with explanatory notes. In this Budget there are works in progress and new works. Items such as pay of Government servants, pay of Ministers, etc., are uninteresting items. They continue from time to time. What is most interesting in a Budget is what are the new programmes which the Government wants to undertake during the financial year and where are they situated. For that, a separate pamphlet incorporating all new items of

expenditure should be given to the members. There should be explanatory notes along with it giving details regarding the location of schemes and so on. For instance, they want to start a technical college. The pamphlet should contain detailed information about its location, etc. All these things should be done by Government in order to dispel certain impression that one may carry by a cursory glance at the Budget figures. I hope Government will do it, because that will facilitate the reading of the Budget Memorandum. Addenda and explanatory notes have not been given this time along with the Budget Estimates. I hope Government will take action in this behalf. I feel that Government should not do anything which will run counter to the fine sentiments expressed in the concluding remarks of the Finance Minister's speech. There are certain proposals in the budget which, I feel, will give a wrong impression. I am making this explanation so that Government may have an opportunity to remove the suspicions that might arise by reading the Budget proposals. I am referring to the Yellow Book. This book has to be identified only by its colour. Otherwise, there is no other indication by which a reference can be made to it. This yellow book is meant to give some explanation of the new works. In this book we have got Appendix C—Grant-in-aid under 37 Education, Appendix D—Scholarships under 37 Education and Appendix E Details of Works under Irrigation and Civil Works. The amount has been distributed under the various regions. For instance, region A represents the ex-Mysore State. This information starts from page 41. If we go through the pages from 41 onwards, we will find that the Budget provision for irrigation for Region B is Rs. 53,000, that for Region D it is only Rs. 15,000 and there is no provision for Regions C and E. That is to say, there is no provision for expenditure of this type in Coorg and South Kanara. On page 41, the budget estimate is Rs. 18,00,000. On page 42, it is Rs. 1,20,000. On page 43, it is Rs. 39,500. On page 45, it is Rs. 79,500. On page 47 it is

Rs. 63,000 and Rs. 12,000 are carried over. The total comes to Rs. 5,37,000. Thus, if we look at the Budget, we will find that Region A has been pampered at the cost of Regions B or E. I want an explanation for it. It may be that there are more irrigation works in Region A.

Sri A. V. NARASIMHA REDDY (Bangalore South).—The Hon'ble Member should bear in mind the programme of the Planning Commission.

Sri J. H. SHAMSUDDIN.—It must also be remembered that the Planning Commission's programme was revised after integration.

The difference is very big. The difference in one place is about four to five lakhs and in another place it is about Rs. 50 to 60 thousands. Therefore this runs counter to the fine sentiments expressed in the concluding speech, namely, that we should try to achieve psychological and emotional integration of the people.

I will now come to another thing. On page 215 of the Yellow Book, *i.e.*, Hydro-Electric Schemes, of course, fortunately here that system of A B C D has not been followed. But when one reads the Budget, he will find that it is only in one region 'A' that a large amount has been provided. In fact, from all that I can see from my knowledge of geography here, I can say in general, that almost all the important major works that are proposed in this Budget are located in the 'A' region. It is not a desirable practice nor a just action on the part of the Government having regard to the main objective. In regard to communications also I find that A region finds a better place than B and C. It is a known fact that Bombay Karnatak and Hyderabad Karnatak badly require very good roads. That has been stated by the Minister for Public Works Sri H. K. Veeranna Gowdh when he visited those parts. Therefore, on account of the urgency of having better road communications, one would have expected that a little preference had been given to B and C regions. But what we actually see is that B and C regions are not properly dealt with. Therefore, my suggestion is that

Government should take care while distributing grants. While doing so they should take into account several factors like population, backwardness of the areas, etc. The area which is backward, to whatever region it may belong, should get preference over the area which is a little progressive. If we take that into consideration under "50 Civil Works" B and C areas should have got preference. On the other hand from a survey of the list enumerated, we find that A area is a little preferred. Therefore, I would like the Government to take note of the fact that if they pursue this tendency they will not be furthering the cause of psychological integration. After all we may put up with it, but the electorate outside will create a row and will question our *bona fides* in not bringing all this to the notice of the Government. Otherwise I would not do anything which will hamper the psychological integration.

I will now come to the financial aspects of the Budget. We know, as I have stated in the beginning, that this is a tax-free Budget for which we should feel happy. The Hon'ble the Finance Minister has done well in trying to get about Rs. 3 crores by bringing in an uniform law in the different areas of the State. But, Sir, I feel that the Hon'ble the Finance Minister must have under-rated the amount that we may get from the integration of laws. It may not be three crores but it will be more than that. Let us see what are the important laws that will bring him revenue to fill up the gaps. They are: Sales-Tax Act, Agricultural Income tax Act, Stamp Act and the Motor Vehicles Act. We know the principle of taxation of the Government. Once a taxation is imposed it comes to stay; once taxed always taxed. Unless pressure is brought to bear on the Government, under no circumstances it is removed. Like that, once a higher tax is imposed, it will continue to prevail for all time. So, naturally at the time of bringing in a uniform law, they will take into consideration the higher rate prevailing. Let us now take the Motor Vehicles Act. In Madras and Bombay the taxation is

(SRI J. H. SHAMSUDDIN)
higher. So the Government will take up that. Similarly, so far as the Stamps Act is concerned it is also higher in Bombay the taxation places. So, it seems to me that the Government have under-rated the expected revenues from these sources.

So far as the Agricultural Income-Tax is concerned, we want to implement the great ideal of the Congress' namely, creating a Socialistic Pattern of Society. I think the income from Agriculture Income Tax has dwindled in some places. But whatever might be the difficulty, I want to emphasise that this House should consider what steps must be taken to implement that ideal earlier than expected. The ideal is that the tillers of the soil must also be the owners of the soil. Therefore, the Tenancy Bill that may be brought before the House, should be based on the ideal that the tillers of the soil must be the owners of the soil and that Bill should not attempt to postpone or circumvent this ideal. If that is done the landlords will be wiped out and there will be nothing to tax. Therefore, I am not in a position to assess what will be the income so far as the Agricultural Income Tax is concerned but we are bringing in other areas and therefore it will be more, I think.

With regard to the Sales Tax, I may say that it is always giving good income. I have got some little experience in this matter. The Government of Bombay expected to get four crores from the Sales Tax when it first levied it. When I was speaking in the Bombay Assembly I stated that it would not be 4 crores but 20 crores. Today if we take Bombay excluding Vidarbha, it is yielding not less than Rs. 20 crores. Of course, Coorg has no sales tax and we know Coorg is a small but more prosperous area than any other State. Therefore, as long as coffee and cardamom prices remain at the present level—and we pray that it should remain so for ever—we may realise what we call more revenue from Agricultural Income Tax. If there is more

purchasing power in the people it will naturally give us more sales tax. Coorg will help considerably in augmenting the resources of the Exchequer.

1. P.M.

Now, so far as sales tax is concerned, what is required is that the machinery for collection should be tightened. I find that the machinery is very loose at present. The enthusiasm and care which are necessary for collecting this tax is not there. People may say that this tax would act as a hardship to the consumers, but what we find is that the dealers collect the sales tax from the consumers and pocket it themselves without passing it on to Government. So the working of the machinery should be such that the dealers are not in any way allowed to profit from the collection of this sales tax from the consumers. This is a tax which falls on the consumer. The dealer is only an agency to recover it from the consumers. So this agency should be carefully watched to see that it does not appropriate and pocket the tax collected from the consumers. The collection machinery of Government should be tightened up so as to prevent the leakage which is now going on. If that is done we will get much more income than is expected in the Budget. Then the gap in the Budget will be narrowed down and it will be wiped out earlier than expected, before the Plan enters the second or the third phase.

There is another side from which we may expect some saving in expenditure. Government should seriously consider the question of effecting economy in expenditure on administration. We have read in today's papers that the Centre has set up small committees for every department to scrutinise proposals for effecting economy in the expenditure on the departments concerned. I think that such a practice should be followed here also as there is scope for economy here also. When we talk of economy in administrative expenditure, it has got two aspects. One is to cut down the expenditure by effecting retrenchment and the other

is to extract more work from the existing staff. The Finance Minister was pleased to say that the staff has been working overnight, round the clock in order to prepare the Budget and in order to come up to the standard expected of them on account of the difficult situation created by the integration of different areas in the new State. I concede that, but at the same time I must state my experience. I visited certain taluk offices in the old Mysore State before and after becoming a member of this House. My feeling is that a sort of lazy atmosphere prevails in the offices. I have seen this even in the Secretariat here. I found that at ten o' clock on Saturday people were dozing in their seats. During our recess on last Saturday I went round and saw some clerks dozing in their seats. Perhaps they were overworked during the night according to the Finance Minister in preparing the Budget and therefore they were dozing. Or it may be that they were exhibiting their aptitude for efficient work! When I suggest economy, I suggest two methods. One is retrenchment and the other is extracting more efficient work from the staff already there. Government should think of both these measures. They may appoint a committee and find out how these two things can be achieved. I may show how the Government machinery is working very slowly and inefficiently. There are several complaints that applications are not attended to and redress is not given to the people. There is some substance in this complaint as I have myself experienced this difficulty. I do not know whether the complaints that are made are about the offices at the taluk level or District level or the Secretariat level. I have got the experience of this at the Secretariat level also. The practice here is not to acknowledge applications addressed to the Departments. The result is that when one goes to the Department concerned after six months to find out what has happened to his application, his application is not found out and so he cannot pursue the matter even personally because he does not possess

an acknowledgment of the application. The practice in other parts of the country is to immediately acknowledge the applications received by giving them a number so that the party may quote that number in further communications on the subject. When I once made an inquiry about this matter here, I was told that unless I affixed a two annas stamp to the application the application would not be acknowledged. Possibly, the applications are not acknowledged as a measure of economy to save so much money to Government, but I think that that is a false measure of economy affecting the efficient working of the departments. If there is delay in redressing the grievances of the people, they should be facilitated to find out the reason for the delay by following up their representations. If a villager comes to the Secretariat and tries to find out what has happened to his application, how can he do that if he has not got the register number of his application from the department concerned? Even if an M.L.A. wants to help him, he cannot do so unless there is an acknowledgment from the department of the application. It is, therefore, necessary that applications should be acknowledged by giving a proper register number to the applications. If that is not done, some mischievous clerks may even destroy the application. I have myself felt this difficulty three or four times. Every time I was told that no such application had been received by the department. I was helpless as I did not have any written acknowledgment or number given by the department for the application. I would, therefore, suggest to Government that the administrative set up should be overhauled by an expert committee of officials and non-officials in the interest of efficient administration. I have already made this suggestion to Government in another capacity.

I would, therefore, suggest that Government should adopt economy measures so that our financial position may improve and we may be able to take up more important schemes and accelerate the pace of the Second

(SRI J. H. SHAMSUDDIN)

Five-Year Plan which we have launched to bring happiness and prosperity to the masses of the State.

With these words, I welcome the Budget.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ (ಚಾಮರಾಜನಗರ).— ಸ್ವಾಮಿ, 1957-58ನೆಯ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯ ಪರಿಶೀಲನೆ ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪ ನೂತನ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ನಮೂದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, 1957-58 ನೆಯ ಇಸವಿ ಆಯವ್ಯಯವನ್ನು ಕಳೆದ ಮಾರ್ಚ್ ಅದಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿಲ್ಲ ದಿದ್ದರೂ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಬರ್ಚ್ ಮತ್ತು ಆದಾಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಚರ್ಚೆಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಗೂ ಈಗ ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರುವ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಗೂ, ಇರತಕ್ಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದದ್ದು ಅತಿ ಮುಖ್ಯವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದ ಮಾರ್ಚ್‌ಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಸುಮಾರು 12 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಪೋತಾ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿತ್ತು. ಈಗಿನ ಪಟ್ಟಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಸುಮಾರು 9½ ಕೋಟಿಗೆ ಆ ಪೋತಾ ವನ್ನು ಇಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಸುಮಾರು 2½-3 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಡಿಫಿಸಿಟ್‌ನ್ನು ನಾವು ಕಳೆದು ಕೊಂಡಿವೇವೆಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಈ ಬಡ್ತಿಟ್ಟನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾನ್ಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಸುಮಾರು ಎರಡೂ ವರೆ ಅಥವಾ ಮೂರು ಕೋಟಿ ಪೋತಾ ಬಡ್ತಿಟ್ಟನ್ನು ಈ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಿಟ್ಟು ತ್ತಾರೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೆನು. 1957-58ನೇ ಇಸವಿಗೆ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ 12 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಪೋತಾ ಬಡ್ತಿಟ್, ಕಡಮೆ, ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಅಂದಾಜು ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆಪ್ತರಾಗಿ 935.99 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಖಚಿತವಾದ ಡಿಫಿಸಿಟ್ ಎಂದು ಅವರು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ ರೆವಿನ್ಯೂ ಅಕೌಂಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ ಮೂರು ತಿಂಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಮೂರು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಆಗಿರುವ ಬರ್ಚನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ವರ್ಷದ ಬರ್ಚನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಪಾಸ್ತವಾಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ಬಡ್ತಿಟ್ಟು ಇನಾಕ್ಯುರೆಟ್ ಬಡ್ತಿಟ್ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆಮೇಲೆ ವಿವರ ಆಕ್ಯುರೆಟ್ ಬಡ್ತಿಟ್ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಆಪ್ರಾಕ್ಸಿಮೇಟ್ ಬಡ್ತಿಟ್ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ರಾಜ್ಯಪಾಲರ ಭಾಷಣ ಮತ್ತು ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ನೋಡಿದರೆ ಡೆಟ್ ಸರ್ವಿಸ್‌ನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಇರಬೇಕೋ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿತಿಮೀರಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳಲು ಅತ್ಯಂತ ವ್ಯಸನಪಡುತ್ತೇನೆ. ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ಮಿತ್ರವ್ಯಯದಿಂದ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳು ಆಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನೇಕರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಏನಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಆರೀತಿ ತಿಳಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಸಾಲವನ್ನು ಎತ್ತುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ

ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಹೇಳುತ್ತೇ ಇದ್ದೇವೆ, ಹಳೆಯ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಒಂದು ತಜ್ಞರ ಸಮಿತಿ ಆಗಬೇಕು ಎಂದು ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿದುದರ ಫಲವಾಗಿ 1956ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಫೈನಾನ್ಸ್ ಎನ್‌ಕ್ವೈರಿ ವರದಿ ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಹೊಸ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಒಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯ ಮೂಲಕ ಈ ಸಭೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು.

1956ನೇ ಇಸವಿ ಫೈನಾನ್ಸ್ ಎನ್‌ಕ್ವೈರಿ ವರದಿ ಪ್ರಕಾರ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿಗೆ 1956ನೇ ಇಸವಿ ಏಪ್ರಿಲ್ ಒಂದನೇ ತಾರೀಖು ಸಾಲದ ಹೊರೆ 60 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ. ಆದರೆ ಮಾನ್ಯ ಅರ್ಥಸಚಿವರು ನಮ್ಮ ಹೊಸ ರಾಜ್ಯದ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಸುಮಾರು 70 ಕೋಟಿ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಕೇವಲ 10 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬಂದು ಸೇರಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಸಾಲ ಎಂದು ನಾವು ತಿಳಿಯೋಣವೇ? ಇದನ್ನು ನಾನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ—ಸರ್ಕಾರ ಸುಬಿಕ್ಕೆ ನಿಲಕದ ಇಂಥಾ ಬಡ್ತಿಟ್ಟನ್ನು ಇಡಬಾರದು.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ.—(ವ್ಯವಸಾಯ ಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು) ರಾಜ್ಯದ ರೇಣಿಡೇಣಿಗಳು ಇನ್ನೂ ನಿಖರವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ಹಾಗಾದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಡ್ತಿಟ್ಟ ಸವಾಬ್‌ರಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಈಗ ಎಂದರೆ 1957-58ನೇ ಇಸವಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸಾಲ ಎಷ್ಟು, ಲಯಬಿಲಿಟಿ ಎಷ್ಟು, ಅಸೆಟ್ಸ್ ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು.

ಶ್ರೀ ವಿ. ವೆಂಕಟಪ್ಪ.—(ವಿದ್ಯಾಶಾಖೆಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು) ಅದಲ್ಲ ವರ್ಕ್‌ಔಟ್ ಆಗುತ್ತಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ.—ಇದನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮತ್ತು ನಾವು ಸೇರಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ನಿಮ್ಮ ಪಾಲಿಸಿ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಸಿ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆಪ್ತರಾಗಿ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ನಿಮ್ಮ ಪಾಲಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಡಿ, “ನಮ್ಮ ಪಾಲಿಸಿ, ಅವರ ಪಾಲಿಸಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ”.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ಈಗ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೊಸರಾಜ್ಯದಿಂದ ನಮಗೆ ಬಂದ ಲಯಬಿಲಿಟಿ ಎಷ್ಟು, ಮತ್ತು ಅಸೆಟ್ಸ್ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರಿಗೆ ಬಂದಿತವಾಗಿಯೂ ಈ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ಅವರು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ.—ನಮ್ಮ ಹೊಸ ರಾಜ್ಯದ ರೇಣಿ ಡೇಣಿಗಳೆಲ್ಲ ಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಅವು ಖಚಿತವಾಗಿ ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಯೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೂ ಇಲ್ಲ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿದೊ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಏಕೆ ಅನುಮಾನಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದು.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ಅವರು ಇನ್ನೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ? ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲು ಇವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿದ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಸಾಲ ವೆಚ್ಚವು ಎನ್ನುವುದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಪ್ರಕೃತಿ ಈಗ ಹೇಳಿರುವ 70 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲವೆಲ್ಲವೂ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿದ್ದೆಂದು ಏಕೆ ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು ?

Sri B. RACHAIAH (Chamarajanagar).—Sir, the Hon'ble Member is quoting wrong figures.

Mr. SPEAKER.—Hon'ble Members have not only the right to quote figures but also the right to quote wrong figures. Hon'ble Ministers are able to take care of themselves. Let not Hon'ble Members defend them.

Sri H. S. RUDRAPPA.—I may submit, Sir, that Hon'ble Members on this side as well as on the other side are expected to give correct figures subject, of course, to correction. Wrong ideas should not be propagated through this House.

Mr. SPEAKER.—I cannot agree with the Agriculture Minister. As I said just now, the Hon'ble Member has every right to quote figures rightly or wrongly.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ನಾನು ಮೈಸೂರು ಫೈನಾನ್ಸ್ ಎಂಪ್ಲಾಸ್ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಟಿ ರಿಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇರುವುದನ್ನು ಓದಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ಮಾನ್ಯ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರಾದ ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮುರಿಯಪ್ಪನವರು ಅವರ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಭಾಷಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರತಕ್ಕಂಥಾದ್ದನ್ನು ಓದಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ನುಮಾರು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ತಪ್ಪೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ಕೆಲವು ಹೊಸ ಭಾಗಗಳು ಸೇರಿದಾಗ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮನೋಭಾವವೇ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಾವಕಾಶ ಬೇಕು. ಆರ್ಥಿಕ ಸಚಿವ ಶ್ರೀ ಟಿ. ಮುರಿಯಪ್ಪನವರು ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿರುವುದನ್ನು ಇಷ್ಟು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ ನಮಗೆ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಅವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಫೈನಾನ್ಸ್ ಡಿವಿಷನ್ ಎಂಪ್ಲಾಸ್ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಟಿಯವರು ಮಾಡಿರುವ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ಹಳೇ ಸಂಸ್ಥಾನದ ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಎಷ್ಟೆಂಬುದನ್ನು ಈಗತಾನೇ ನಾನು ಸರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಹೊಸರಾಜ್ಯ ಪ್ರಾಂತಗಳ ಸಾಲದ ಹೊರೆಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದ ಡೆಬ್ಟ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಬಾಬನ್ನು ಅವರೊಳಗಿನಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 211.75 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಸಾಲವೆತ್ತುವುದು ಒಂದು ಸೌಂಡ್ ಪಾಲಿಸಿಯ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಡೆಬ್ಟ್ ಸರ್ವಿಸ್ (debt service) ನಮ್ಮ ರೆವಿನ್ಯೂಗೆ ಶೇಕಡ 10ಕ್ಕೆ ಮೀರಿದಿರಬಾರದು ; ಫೈನಾನ್ಸ್ ಡಿವಿಷನ್ ಎಂಪ್ಲಾಸ್ಮೆಂಟ್ ಸಮಿತಿಯವರೂ ಕೂಡ ಇದೇ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ದ್ದಾರೆ. ಈ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅದರಂತೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದು ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯ.

ನಮ್ಮ ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್ ಔಟ್ಲೇ 2386.16 ರೂಪಾಯಿ. ಇನ್ನು ನಮಗೆ ಬರತಕ್ಕ ರೆವಿನ್ಯೂ ಮುಂತಾದುವುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗತಕ್ಕಂಥ ಖರ್ಚು ಹೋಗುತ್ತ ಉಳಿತಾಯ ಅಥವಾ ಖೋತಾ ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರೊಳಗಿನಿಂದಲೇ ಅದು ಈ ರೀತಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ: estimated expenditure 90 ಕೋಟಿ 85 ಲಕ್ಷ 31 ಸಾವಿರ ಇದೆ. Estimated revenue 50,92,51,500 ರೂಪಾಯಿ ; ವ್ಯತ್ಯಾಸ 39 ಕೋಟಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ರೂಪಾಯಿ. ಈ ಖೋತಾವನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿ ಭರ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಖೋತಾವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಗ್ರಾಂಟು, ಸಿಂಕಿಂಗ್ ಫಂಡ್ ಮತ್ತು ಸಾಲ—ಇವುಗಳಿಂದ ಭರ್ತಿಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇಂಥ ಅಗಾಧವಾದ ಖೋತಾ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕ್ಯಾಪಿಟಲ್ ಔಟ್ಲೇ (Capital outlay) ಯಲ್ಲಾದರೂ ಸೌಂಡ್ ಪಾಲಿಸಿ ಇರಬೇಕು. ಕೈಗಾರಿಕಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಆದಾಯವಿದೆಯೇ ? ಬಂಡವಾಳ ಹಾಕಿರುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆಯೇ ? ಇಲ್ಲ. ಸಾಕಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಸಾಲಮಾಡಿ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಫಲ ದೊರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಷ್ಟೊಂದು ಖೋತಾ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಫಲ ದೊರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆ, ನೈಪುಣ್ಯತೆ ಇರಬೇಕು. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಎಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಎಗ್ಗಿಕೊಳ್ಳುವ ಡೆಸ್ಪಾಟಿಸಂ (executive despotism) ವಿನಾ ಇನ್ನೇನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಈಗಿರುವ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಸಾಲದು, ಅವರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇರುವವರಿಗೆ ಈಗ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೇ ? ಹೆಚ್ಚು ಜನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಹಾಲಿ ಇರುವವರಿಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡಲು ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ ; ಈಗಿರುವ ಮಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ದಕ್ಷತೆಯಿಲ್ಲದಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಕಾರುಬಾರುಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಇದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ನಿಜವೆಂದು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದರೆ ದಕ್ಷತೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದು ನಿಜವೆಂದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗಿಂತ ಈಗ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ, ಹಾಗೆಯೇ ಸೌಕರ್ಯಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಂಬಳ ನೋಡಿದರೆ ಅದೂ ವಿಪರೀತವಾಗಿಲ್ಲ. ಸಂಬಳಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಭತ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ತಿಂಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಭತ್ಯೆ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ; ಎರಡು ಸಾವಿರದಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಕೂಡ ಭತ್ಯೆ ಪಡೆದಿರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳೂ ಉಂಟು. ಈ ರೀತಿ ದುಬಾರಿ ಖರ್ಚನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೂ ವಿನಾಕಾರಣ ಪ್ರವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇದಕ್ಕೆ ನಿಗಾ ಕೊಡಬೇಕು. ಮದುವೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ಪ್ರವಾಸ ಸಂಬಂಧೀಕರ ಮದುವೆಗಾಗಿ ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವಾಗ

(ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ).

ಮಧ್ಯೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಭಾಷಣ ಮಾಡಿ ಹಾರ ಹಾಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಸರ್ಕಾರಿ ಬರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಸ್ವಂತ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದರ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮಾಡಿದಂತೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದು ನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ತತ್ವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಯಜಮಾನ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಂತ್ರಿಗಳು ಪ್ರವಾಸ ಮಾಡುವಾಗ ಯಾವ ಯಾವ ಕಡೆ ಏನೇನು ಅನಾನುಕೂಲವಿದೆ, ಹಿಂದೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರವಾಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಇಲ್ಲವೇ? ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಕಾರಣವೇನು? ಎಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮ ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಟೂರ್ ನೋಟ್ ಬುಕ್ ಇಟ್ಟು ಪ್ರವಾಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಾಗ್ಗಾನಮಾಡಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಬರೆದಮೇಲೆ ಯಾವ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಸದಿಂದ ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಶಾಸನಸಭೆಯ ಮುಂದಿಡಬೇಕು. ಮತ್ತೆ ಯಾರಿಗೂ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಪ್ರವಾಸ ನೋಟ್ ಬುಕ್ ಅನ್ನು ತನಿಖೆಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ; ಮಂತ್ರಿಗಳ ವಿಚಾರ ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಶಾಸನ ಸಭೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರವಾಸ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಏನು ಕೆಲಸಮಾಡಲಾಯ್ತು ಎಂಬುದನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ವಾಗ್ಗಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೈಕೊಂಡಿರುವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ನಮೂದು ಮಾಡಬೇಕು; ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಪ್ರವಾಸದಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಜನರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಭಾವನೆ ಸಹ ಮೂಡುತ್ತದೆ.

ವಿಧಾನ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೆಂದೂ ಕೆಲವರು ಇಲ್ಲವೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸೂಚಿಸುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. ಲೋಕಸಭಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು ಶಾಸನ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಮೊನ್ನೆ ದಿವಸ ಭಾಷಣಮಾಡಿದಾಗ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಆರ್ಟಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆತುರಾತುರವಾಗಿ ಕಾನೂನು ಮಾಡುವುದನ್ನು ತಡೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಸಮಿತಿಯೊಂದನ್ನು Legislature Sub-Committee ರಚಿಸಿ ಆ ಸಮಿತಿಯ ಪರಿಶೀಲನೆಗೆ ಮನೂವೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಬಹುದು. ಆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಮೇಲುವಿನ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆ ಸಮಿತಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆ ಸಮಿತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಧಿಕಾರ ಕೊಟ್ಟರೆ ವಿಧಾನಪರಿಷತ್ತಿನ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದ ಹಣಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಬರ್ಚನ್ನು ತಡೆಯಲು ಜಾಗೃತ ಮೇಲ್ಮನೆಯನ್ನು ತೆಗೆಯಬೇಕು. ಮೇಲ್ಮನೆಗೆ ನಾಮಕರಣಮಾಡುವ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ. ಮೂರನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಾಮಕರಣಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಅದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಮೇಲ್ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸದಸ್ಯರಿಗೆ ಆ ಸಭೆಯ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪ ನಡೆಸುವ ಶಕ್ತಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಈಗಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಧಾನ ಪರಿಷತ್ತು ಅನಾವಶ್ಯಕ, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅದರಿಂದ ಆರ್ಥಿಕ ಹೊರೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ವಜಾ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು

ಕಂಡುಬರುವುದರಿಂದ ಆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಆಮೇಲೆ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆ ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಹೆಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಕಾರಣ. ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುವ ಬಾಬಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ, ಹೆಸರಿಗೆ ಫ್ರೊಡಕ್ಟಿವ್ ಸ್ಕೀಂ (productive scheme) ಎಂದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಅನ್-ಫ್ರೊಡಕ್ಟಿವ್ (un-productive) ಆಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಫ್ರೊಡಕ್ಟಿವ್ ಸ್ಕೀಂ ಎಂದು ಬರೆದು ಮಂಜೂರಾತಿ ಪಡೆಯಲು ಬೇಕಾದ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟಿವ್ ಚೆಕ್ ಕ್ ಇದೆಯೇ ಎನಾ ರಾಭದಾಯಕವಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪಾದನೆ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಅದು ಬಂಡಿತ ಪೋತಾ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿಗೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿದೆ.

ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂಗವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣಾ ಯೋಜನೆಗೆ ಶೇಕಡ 75 ಭಾಗ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯವಿದೆ. ಬಹುಶಃ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಂಟು ಸೇರಿರಬೇಕು. ಆ ಹಣದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ನಾಲ್ಕುವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗಾಗಿ ಸುಮಾರು ಎರಡೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸೋಷಿಯಲ್ ಎಜುಕೇಷನ್ ಎಂಬುದೂ ಅಡಕವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು 50 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತಗಲುವ ಖರ್ಚಿಗಿಂತ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚು ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಐಡಿಯರಾಜಿಕಲ್ ಸ್ಕೀಮಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸುಮಾರು 50-60 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ರಸ್ತೆ ಮತ್ತು ಆಸ್ಪತ್ರೆಗಳಿಗೆ ವಿನಾಸಲಾಗಿದೆ. ಒದಗಿಸುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಸಂಬಳಸಾರಿಗೆ, ಆಲೋಯನ್ಸ್ ಮುಂತಾದ್ದಕ್ಕೆ ಬಹುಭಾಗ ಖರ್ಚಾಗಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಸ್ತರಣ ಯೋಜನೆಯ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಮೂರನೇ ಒಂದು ಅಥವಾ ಶೇಕಡ 50 ಭಾಗ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕೊಟ್ಟರೆ ಉಳಿಕೆ ಹಣವನ್ನು ಯೋಜನೆಯವರು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕೊಡುವಹಾಗಿಲ್ಲ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸ ನಡೆಯುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದೆ ಯೋಜನೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ನಮ್ಮನೆ ಕಾರುಗಳಲ್ಲ ಹೋಗಿ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ಭತ್ಯೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಏನೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ರಸ್ತೆ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಮಳೆ ಬಂದರೆ ಅದೂ ಆಳಿಸಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ತಪ್ಪಲ್ಲ, ಯೋಜನೆಯ ತಪ್ಪು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳೇನಿದ್ದರೂ ಯೋಜನೆಯಂತೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

1-30 P.M.

ಒಂದೊಂದು ಬ್ಯಾಂಕಿಗೆ ಒಟ್ಟು ಏಳೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯದ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿಯೂ ಇನ್ನುಳಿದ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮೂರು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿಯ ಮೂಲಕ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಭಾಗದಷ್ಟು ಡಿಪಾಸಿಟ್ ಇಡಬೇಕು ಎಂದು ಇದೆ. ಯಾವ ಸೊಸೈಟಿಯಲ್ಲೂ ಈ ರೀತಿ ಇಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ರೈತರ ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ವಿನಾಸಲಾಗಿರುವ ಹಣದ ಬಹು ಭಾಗ ಖರ್ಚು

ಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರ್ಕಾರದವರ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಪೊಸಿಷನ್ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಎಷ್ಟು ಇನ್ಯಾಕ್ಯುರೇಟ್ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಇದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಬಾಬಿಗಾಗಿ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣ ವರ್ಷೇ ವರ್ಷೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಅಷ್ಟೊಂದು ಆಕ್ಯುರೇಟ್ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನ ಸರ್ಕಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ, ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಮುಂದಿನ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಈಗ ಬೋತಾ ಆಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ, ಇನ್ನೂ ಜಾಸ್ತಿ ಬೋತಾ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಭಾವನೆ.

ಈಗ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಎರಡನೇ ಪಂಚ ವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಸ್ವಾಫ್ ಮತ್ತು ಆಫೀಸರ್ಸ್ ಮಂಜೂರಾಗಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಆಗುವ ಸ್ಥಳ ದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಚಿಕ್ಕ ಕರ್ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟಿವ್ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಲೋನ್ ದುಡ್ಡಿನಿಂದಲೇ ಈ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಸ್ಪೆಷಲ್ ಸ್ವಾಫಿಂಗ್ ಬರ್ಕು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲಸ ಅಂದಾಜಿನಲ್ಲಿ ನಮೂದಾಗಿರುವ ಸ್ಪೆಷಲೈಸೆಡ್ ಚೈಮನ್ಸ್ ಮುಗಿಯಬೇಕು. ಚಾಮರಾಜನಗರ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಹೊಳೆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ 1956ನೇ ಜುಲೈನಲ್ಲಿ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಟಿವ್ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೂ, ಇನ್ನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಚಿಕ್ಕ ಕರ್ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಆಗಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಸ್ವಾಫ್ ಇದೆ. ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ನ ಸರ್ವೆ ಆಯಿತು, ಎಸ್ಕಿಮೇಟು ರಿವಿಜ್ ಆಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಗ ಇದ್ದಂತೆ ಚೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ರಿಕ್ಟರ್ ಆದರು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮೂರು ಜನ ಚೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳಾದರು. ಈ ಮೂವರು ರಿಸರ್ವ್ ಯರ್ ಕಟ್ಟಲು ಬಡ್ಡೆಟ್ ಬರು ಒಂದೊಂದು ಸ್ಥಳವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ರಿಕ್ಟರ್ ಚೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರುಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಸಮಿತಿಯ ಸದಸ್ಯರೊಬ್ಬರೂ ಹಾಲಿ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಆ ಸಮಿತಿಯ ಸೇರಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಹಾಲಿ ಚೀಫ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಚಿಕ್ಕ ಕರ್ ಪರ್ಸನ್ ಅಲ್ಲವೇ? ಅವರು ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗೆ ಹೆಡ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಆ ಇಲಾಖೆಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರ ರಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹವರು ಸ್ಟೇಟ್ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಮಾಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿ. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರೋ ದೆಹಲಿಯಲ್ಲೋ, ಮದರಾಸಿನಲ್ಲೋ ಇರುವವರನ್ನು ಕಮಿಟಿ ಮೆಂಬ ರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿಷಿಂಗಿಗೆ ಕರೆದರೆ ಆ ಮಿಷಿಂಗಿಗೆ ಅವರು ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಕಮಿಟಿ ಕ್ವಾಪಿಸಿ ಒಂದು ವರ್ಷವಾದರೂ ಮಿಷಿಂಗೇ ಸೇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಯಾವ ಸ್ಟೇಜನ್ನು ಆ ಯೋಜನೆಗೆ ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೂ ಅದು ಸೆರೆಕ್ಟ್ ಆಗದೆ, ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಮಂಜೂರಾಗಿದ್ದ ಎರಡೂವರೆ ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಲ್ಯಾಪ್ಸ್ ಆದವು ಚಿಕ್ಕ ಹೊಳೆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ಗೆ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ಷ ಐದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಆಕ್ಯುರೇಟ್ ಅಥವಾ ಇನ್ಯಾಕ್ಯುರೇಟ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರೇ ಹೇಳಲಿ. ನಾವು ಹೇಳುವುದೇನಿದೆ? ಅವರಿಂತೆ ನಾವು ನಿಜವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದು

ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಅಂದಾಜುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವಾಗಲೂ, ಇಷ್ಟು ಕಾಲದೊಳಗಾಗಿಯೇ ಮುಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಬೇಕು. ಹಣವನ್ನು ಅಡಿಟ್ ಮಾಡಿಸುವ ಜೊತೆಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಕಾಗದಪತ್ರಗಳನ್ನು ಅಡಿಟ್ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಎಫಿಸಿಯನ್ನಿ ಅಡಿಟ್ ಇಲಾಖೆಯವರು ಇಂತಹ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಇರು ತ್ತಾರೆ. ಇಂಥಾದ್ದನ್ನು ಜಾಗೃತ ಅಡಿಟ್ ಮಾಡ ಬೇಕು. ನಾವು ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಸಾಲ ಒಂದು ಹೊರೆ ಯಾಗಿದೆ. ಡೆಟ್ ಚಾರ್ಜನ್ನು ರೆವಿನ್ಯೂ ಬಾಬಿನಿಂದ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಬರುವ ರೆವಿನ್ಯೂ ದುಡ್ಡನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಬರ್ಕು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಘಂಟಾಘೋಷ ವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಲೆಜಿಸ್ಲೇಟರಿನಿಂದಲೇ ಎಷ್ಟು ವೇಸ್ಟೇಜ್ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸು ತ್ತೇನೆ. ಈ ಸಭೆಯ ಎಸ್ಕಿಮೇಟ್ ಕಮಿಟಿಯವರು 1952ನೇ ಇಸವಿಯಿಂದ ಎರಡು ಲೆಪೋರ್ಟುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲು ಒಂದು ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಇಶ್ತು. ಅಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕ್ಯಾಬಿನೆಟ್ ಬಂತು. ಎಸ್ಕಿ ಮೇಟ್ ಕಮಿಟಿಯ ವರದಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಮಿಟಿ ಯವರು ಏನು ತೀರ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಂಡಿದ್ದರೋ, ಅವುಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ಅವೆಲ್ಲವೂ ವೇಸ್ಟ್ ಆಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ನಿನ್ನೆಂದೇಹ ಮಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ವೇಸ್ಟೇಜನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಎಫಿಸಿಯನ್ನಿಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡುವ ವಿಷಯ ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪೂರ್ಣ ಗಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ಆ ರೀತಿ ಅವರು ಗಮನ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ, ಈ ಬೋತಾ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಈಗ ಇದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರು ಫೈನಾನ್ಸ್ ಎನ್‌ಕ್ವೈರಿ ಲೆಪೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯು ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ, 1961ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರು ಬಡ್ಡೆಟ್ ಪೊಸಿಷನ್ ಸುಮಾರು 12 ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಬೋತಾ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೊಸ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ 24 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬೋತಾ ಆಗು ತ್ತದೆಯೋ ಏನೋ. ಈಗಾಗಲೇ 12 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಬೋತಾ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ 1961ನೇ ಇಸವಿಯೊಳಗೆ 24 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬೋತಾ ಬರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇನಿದೆ?

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈಗ ಒಂಬತ್ತು ಕೋಟಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ಬೋತಾ ಆಗಿದೆ. 12 ಕೋಟಿ ಬೋತಾ ಹೇಗೆ ಆಗಿದೆ?

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ಅವರು ಮೊದಲು ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಈಗ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡುವ ದೆಸೆಯಿಂದ, 1957-58ನೇ ಸಾಲಿನ ಪೂರ್ಣ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟನ್ನು ಚರ್ಚೆಗಾಗಿ ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ತಾವು ತಿಳಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಆಗ ಅವರು ಹೇಳಿ ದುದನ್ನು ನಾನು ಈಗ ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಪ್ರಕಾರ 12 ಕೋಟಿ ಬೋತಾ. ಇದೇ ನಿಜವಾದ ಬೋತಾ. ವರ್ಷದ ಆದಿ ಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬೋತಾವೇ ನಿಜವಾದುದಲ್ಲವೇ?

1961ನೇ ಇಸವಿಯೊಳಗೆ Financial Enquiry Committee Report ತಿಳಿಸಿರುವ ಪ್ರಕಾರ ಸುಮಾರು ಐದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹಳೇ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಡೆಟ್ ಸರ್ವಿಸಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದು

(ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ).

ಸೌಂಡ್ ಪಾಲಿಸಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಣಕಾಸಿನ ಅಭಾವದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕು. ನಾವು ವಿರೋಧಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆಂದು ಆ ರೀತಿ ಹೇಳುತ್ತೇವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೆ, ಅದು ತಪ್ಪು ಭಾವನೆ. ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ನಾವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ವಿರೋಧ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ದಯವಿಟ್ಟು ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಿದವರೂ, ಹಣಕಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಹತೋಟಿಯನ್ನುಳ್ಳವರೂ ಆದ ಸರ್ಕಾರ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘವಾಗಿ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಇದರ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರಾದ ನಾವು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಪ್ರತಿದಿನವೂ ದಿನಚರಿ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಂಟ್ರೋಲ್ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಅವರು, ನಾವಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೆಂದು ನಾನು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೆಲವು ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಅದು ಬಹಳ ಅಪಾಯಕರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದಂಥ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಬೇಡವೆಂದು ಕ್ರಿಟಿಕ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತೇವೋ, ಅದನ್ನೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಟ್ರಾಕ್ಟರ್ ಮತ್ತು ಬುಲ್ಡೋಜರ್.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ.—ಯಾವುದು ಬೇಡವೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಂದ ಕೇಳುತ್ತೇವೆ. ಟ್ರಾಕ್ಟರ್‌ಗಳ ಸರ್ವಿಸನ್ನು ನಿಂದ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಸದಸ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಮನಗಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಬುಲ್ಡೋಜರುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲಸ ನಡೆಸುವುದು ಬೇಡ, ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡೋಣವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬೇಡವೆಂದು ಹಿಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದರು. ಹಿಂದೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ ಆಗಿವೆ. ಈಗ ಹೊಸ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ.—ಇಲ್ಲ. ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಸರ್ವಿಸ್‌ಗಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆ ವಿಷಯ ಬಂದಾಗ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಈಗ ಒಟ್ಟು 145 ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿವೆ, ಆ ಪೈಕಿ ಎಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತವೆ? ಈ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಇನ್‌ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ? ನಮಗೆ ಅದರಿಂದ ಬಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೇನು? ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಎಷ್ಟು ಸಹಾಯವಾಯಿತು ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅನಾನುಕೂಲಗಳೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿವೆ. ಒಂದೆ ಎಕರೆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಟ್ರಾಕ್ಟರಿಂದ ಉಳಲು ಎಕರೆಗೆ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಎಕರೆಗೆ 14 ರೂಪಾಯಿಗಳಂತೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರು ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಉಳಿತಾಯವಾಗುವುದಾದರೂ ಏನು? ಆದಕಾರಣ ಈ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಂದಲೇನೂ ರೈತನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಹೊರತು ಬಡ ರೈತನಿಗೇನೂ ಸಹಾಯಕರವಲ್ಲ. ಈ ನೂತನ ಪ್ರಕಾರದ ಉಳುವುಗಿಂತ ನೇಗಿಲಿನಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯವಾದುದು ವೇಗವಾಗಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ

ರೈತನಿಗೋಸ್ಕರ ವ್ಯವಸಾಯದ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೊಡಲಿ, ನನಗೂ ಬಹಳ ಸಂತೋಷ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಕೊಡುವಾಗ ಇದರ ರೇಟುಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಗದಿಮಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಾವು ನೋಡಿದರೆ ಈ ರೀತಿ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಲ್ಯಾಂಡ್‌ರಾಡ್‌ಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಎಂದರೆ ಶ್ರೀಮಂತ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿಯೂ ಈ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಉಪಯೋಗವೇ ಏನು ಬಡ ರೈತನಿಗೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವಸ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ರೈತರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದರೆ ನಾವು ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು ಈಗ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸಮಾಜದ ಪುನರ್ರಚನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೆಯೋ ಆ ರೀತಿಯ ಕುರುಹೇನೂ ನಮಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ. ಈಗ ಸಮಾಜ ಕಲ್ಯಾಣ ವೆಂಬ ಭಾಗ ಒಂದಿದೆ. ಇದು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದ ನೆರವಿನಿಂದ ಮಂಜೂರಾದ ಸ್ಕೀಮು. ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಹಣವನ್ನು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ತಮ್ಮ ಪಾಳೆಗೆ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವ ವೆಚ್ಚಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಅಡಿಟ್ ಕೂಡ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇದೊಂದೇ ಸಾಕ್ಷಿ. ಸಮಾಜ ಕಲ್ಯಾಣದ ಭಾಗವೊಂದೇ ಅಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ Adult Education Schemes, ಸೇವಾದಳ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕೂಡ ಕೇವಲ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಶಾಖೆಗಳಾಗಿವೆ. ಇದರಿಂದಲೇನೂ ವೆಚ್ಚವಿಲ್ಲದೆ ಬೆಳೆಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜ ಕಲ್ಯಾಣ ಶಾಖೆಯೊಂದು ನಂಜನಗೂಡಿನಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಶ್ರೀ ಮಹದೇವಯ್ಯನವರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಐಡಿಯರಾಜಿ ಕಲ್ ಸ್ಕೀಮುಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ efficiency ಹೆಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನೀತಿಯೇನೋ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ನೋಡಿದರೆ inefficiencyಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದ ಕೆಲವು ನೀತಿ ಮತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳೇ ಕಾರಣ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. N.E.S. ಸ್ಕೀಮಿಗೆ ಬ್ಯಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಆಫೀಸರುಗಳನ್ನು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರು, ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಸೆಕ್ರೆಟರಿ ಮತ್ತು ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಮಿಷನರನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಮಿತಿ ಯೊಂದು ನೇಮಕ ಮಾಡಿತು. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರನ್ನು, ಕೆಲವರಿಗೆ ಗೆಜೆಟ್ ಗ್ರೇಡುಗಳಿಗೆ ಬಡ್ತಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಇನ್ನೂ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಆ ಬಡ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದದವರು ಅವರವರ ಹಿಂದಿನ ಇಲಾಖೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ original departmentಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿರುವ ಬ್ಯಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಬರ್ಚಿಸರ್ವ್ಲೆ ಪಂಚಾಬ್ ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಟ್ರೇನಿಂಗ್ ಕೂಡ ಕೊಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿಯಾದರೆ ಸರಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಸಾಹ ಕುಗ್ಗುತ್ತದೆ, efficiency ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ

ಉದಾಸೀನ ಭಾವನೆ ಬೆಳೆಯಲನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಏನೋ 11 ಗಂಟೆಗೆ ಅಫೀಸಿಗೆ ಬಂದು ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ತೋಚಿದಂತೆ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಕಾಲ ಕಳೆದರಾಯಿತು ಎಂಬ ಮನೋಭಾವನೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಡಿ. ಬ್ಯಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಫೀಸರುಗಳನ್ನು ಟ್ರೈನಿಂಗ್‌ಗೋಸ್ಕರ ಪಾಟ್ ಮಾಡಿದ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಕಳಿಸಿ ಅಲ್ಲಂದ ಬಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಇಂತಹ ಟ್ರೈನಿಂಗ್ ಪಡೆದ ಎಲ್ಲಾ ಬ್ಯಾಕ್ ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೂ ಗೆಜೆಟೆಡ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಮಾಡದೆ ಅವರ original department ಆದ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರ್ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ, ರೆವಿನ್ಯೂ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ ಅಥವಾ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಇಲಾಖೆಗೋ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿದರೆ ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಗತಿ ಏನೋ! ನನಗೇನ ತೋಚುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೀಗೆ ಬಾಲಿಯಾದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೊಸದಾಗಿ ಬ್ಯಾಕ್‌ಡೆವಲಪ್‌ಮೆಂಟ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ನೇಮಕ ಮಾಡುವಾಗ ಮ ತ್ರಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಿರುವರೋ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪರಿಹಾರ ದೊರಕಬೇಕೋ ನಾನೇನೂ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಒಂದು ಪಾಲಿಸಿಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಪಾಲಿಸಿದರೆ efficiency ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ? ಉತ್ಪಾದಕ ಹೇಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಾವೇ ಯೋಚಿಸಬೇಕು.

ಇಂಡಿಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಕನ್ಸರ್ನ್ಸ್ (Industrial Concerns) ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕೆಯ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಒಂದು ಬೋರ್ಡಿಗೆ ವಹಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ. ಅನೇಕ State-owned Concernಗಳು ನಷ್ಟದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ, ಮತ್ತು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅನುಭವವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಇಂಡಿಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅನುಭವವಿಲ್ಲದವರನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ ಆಗಿ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನಂಸ್ಟೆಗಳಿಗೆ ನೇಮಿಸುತ್ತಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಟಿ. -ನರಸಿಪುರದಲ್ಲಿ Sericultural Filature ಇದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಇದರ ಆಡಳಿತಕ್ಕಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಮ್ಯಾನೇಜರನ್ನು ನೇಮಿಸಿದೆ. ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಪಿ. ಡಬ್ಲ್ಯು. ಡಿ. ನಲ್ಲದೆ ಒಬ್ಬ ಇಂಜಿನಿಯರು. ಅವರನ್ನು Sericultural Departmentನಲ್ಲಿ ಆವರಿಗೆ Administration side ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಳಿಯಬಹುದು; ಆದರೆ Technical sideನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೇನೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.

“Sericulture is a Science.” ಸರ್ಕಾರದ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನಂಸ್ಟೆಗಳ ಕೆಲಸಗಳು ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ರೆವಿನ್ಯೂ ಇಲಾಖೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದೆರಡು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಗಳು ಜಾಗೃತ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಪ್ರತಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ “Record of Rights” ಎಂಬ ಶಾಖೆಯೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಸಹಸ್ರಾರು ರೈತರ ಜಮೀನು ಹಕ್ಕುಬಾಧ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರಿಕಾರ್ಡುಗಳು ವಿಲೇವಾರಿಯಾಗದೆ ನಿಂತುಹೋಗಿವೆ. ಆದರೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೆಸರಿಗೆ ಖಾತಾ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ರೈತನ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ರೀತಿಯ ಸಾಲಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಅವನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಖಾತೆಯಾಗಿರಬೇಕು. ಸಾಲ ಕೇಳುವ ರೈತನ ಜಮೀನು ನಿಜವಾಗಿ

ಅವನ ಒಡೆತನಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಹ ರಿಕಾರ್ಡುಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಖಾತೆ ಅವನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸಾಲ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಫೀಸಿನ Record of Rights ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ತೊಂದರೆ ರೈತನಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಈ Second Five-Year Planನಲ್ಲಿ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲಗಳೇನೋ ದೊರಕುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾವು ಕೂಡ ರೈತರಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತೇವೆ. ರೈತರು ಅರ್ಜಿಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿ Record of Rights ಶಾಖೆಯಲ್ಲಿ ವಿಲೇವಾರಿ ಸಹಸ್ರಾರು ರಿಕಾರ್ಡುಗಳು ಉಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ದೊರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಹತ್ತಾರು ವರ್ಷ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಒಬ್ಬರಾಯನ ಕಾಲದ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ವಿಲೇ ಮಾಡದೆ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಫೀಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸಿದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಉಪಯೋಗವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ಬುಡ ಭದ್ರಮಾಡಬೇಕು. ಬಡ ರೈತನಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಫೀಸುಗಳು, ಹೋಬಳಿ ಯೂನಿಟ್ ಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೆಲಸಮಾಡಬೇಕು. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ದೇಶ; ರೈತರ ದೇಶ. ಈ ಯೂನಿಟ್ ಗಳ ಕಾರ್ಯ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನೋಡದೆ ಮೇಲುಗಡೆ ಮಹಡಿ ಕಟ್ಟುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೆ ಗಾಳಿಗೋಪುರವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಮಕ್ಕ ಎರಡನೇ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ರೈತರಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅದರ ಪ್ರಯೋಜನ ಲಭಿಸಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ರೆವಿನ್ಯೂ ಇಲಾಖೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಹಳ್ಳಿಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಹಿನಿಯಿರುವ ರೆವಿನ್ಯೂ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿಗೆ, ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಯೋಜನೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ನೀವು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಚರ್ಚಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತ್ ಜನಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣ. ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ, ಇನ್ನೇನು 15 ದಿವಸಗಳ ಅವಧಿಯಿರುವಾಗ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ತ್ ಜನಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಣವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತದೆ. ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಬುದ್ಧಿವಂತರು. ಮುಂಚೆಯೇ ವರ್ಷದ ಕೊನೆ ಬಂತೆಂದು ತಿಳಿದು, ಹಣವನ್ನು draw ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ವಶದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ವರ್ಷದ ಅಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಅದಮೇಲೂ ಅರ್ಜಿದಾರರುಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹಣಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಾಗ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಹಣ ಪಾವತಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ಹಣ ಆಗಲೇ draw ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಲೆಕ್ಕ ತಪ್ಪಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಪದ್ಧತಿ ತಪ್ಪಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರದ ಬಡ್ಡಿ, ಶಾಸನ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವತ್ತು ಅನುಮೋದನೆಯಾಯಿತೋ ಅದಿನಿಂದ 15-20 ದಿವಸಗಳಲ್ಲೇ ಪ್ರತಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿಗೂ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ತಮಗೆ ರಾಜ್ಯಾದಳತದ ಅಧಿಕಾರವಿದೆ; ಹತೋಟಿ ಯಿದೆ. ಅದರಿಂದ ವರ್ಷದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇ ಪ್ರತಿ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅಧಿಕಾರಿಗೂ ಸೂಕ್ತ ತೀರ್ಮಾನ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ನೀವು ಗೊತ್ತುಮಾಡಬಹುದಾದ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ರೈತರಿಗೆ ತಲಪುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

(ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.)

ಅಮೇರಿಕ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಹಣದ ಬಾಕಿ ವಿಚಾರ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಸಾಲವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ವಸೂಲಾಗುತ್ತಿ ದೆಯೋ, ಮತ್ತು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಣ ಸಂದಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರೇ ಈ ಸಾಲಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿ ದ್ದಾರೆ. ಅವರೂ ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂಥವರಿಗೆ ನೋಟೀಸ್ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆದರಿಕೆ. ಹೀಗೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದ ಸಾಲದ ಹಣ ಅನೇಕರಿಂದ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಬಡ್ಡಿಯೂ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅತ್ತ ಅಸಲು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಜಾಗೃತ ತತ್ತ್ವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇದ್ದರೆ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನ ಖೋತಾವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಸ್. ರುದ್ರಪ್ಪ.—ಸಾಲ ವಸೂಲು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟರೆ ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಮೆಂಬರುಗಳೇ ಬಂದು ತಡೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಯು. ಎಂ. ಮಾದಪ್ಪ.—ಒಂದು ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ ತಾವದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿದಿರಿ. ಹಾಗೆಯೇ ಇನ್ನೊ ಬ್ಬರು ಬಂದರು. ಒಬ್ಬರಿಗೆ ರಿಯಾಯಿತಿ ತೋರಿಸಿದರೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೂ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ weakness ನಿಂದಲೇ ಇದೆಲ್ಲಾ ಆಗುವುದು; favouritism ಬೇಡವೇಬೇಡ. ನಾನೇ ಬರಲಿ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರೇ ಬರಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಖಂಡಿತವಾಗಿದ್ದರೆ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಬರುವುದೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. Case law ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡರೆ ಬಂತು ತೊಂದರೆ.

ಇನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಷಯ. ಗ್ರಾಮಾಂತರದಲ್ಲಿ ತಾಂಡಮಾಡುತ್ತಿರುವ under employment ಮತ್ತು unemployment ಅನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಈ ಕೈಗಾರಿಕೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸೆ ಬೇಕು. ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಅತ್ಯೇಶ್ವರಿಯವರ ಇಂದಿನಿಷ್ಟಿಯ ರೈತೇಷ್ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಿರಿ. ಅದು ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆಯೇ! ಪ್ರತಿಯೊಂದು ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಸಂಘಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಿರಿ. ಆ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಫೇರು ಹಣ ವಸೂಲು ಮಾಡಿರೆಂದು ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಫೇರು ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವವರಾರು? ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವೀಕಾರ successful ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಎಂದು ಹೆದರಿ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯ್ತಿಗಳವರು ಫೇರು ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿ ಅಮರಾ ರರುಗಳಿಗೆ ಫೇರು ಹಣದ ವಸೂಲಿಗಾಗಿ ಹುರಿದುಂಬಿ ಸಿದ್ಧಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಮೀಷನ್ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ದ್ದರಮೇಲೆ ಅಮರಾರರುಗಳು ಕಾರು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡು ಊರು ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಜಬರ್ದಸ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಹಣದ ವಸೂಲಿಯಾಯಿತು ಅಷ್ಟೆ. ಈ ರೀತಿ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯ್ತಿ ಹಣದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಕೆಲವೇ ಜನರಿಂದ subscribe ಆದ ಫೇರು ಮೊಬಲಗಿನಿಂದ ಈ ಸೊಸೈಟಿಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸೊಸೈಟಿಗೂ ಒಬ್ಬರು ಗ್ರೂಪ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ ಬೇರೆ ನೇಮಿಸಿದಿರಿ. ಈಗ ಸಾಲಕ್ಕಾಗಿ ಅರ್ಜಿಗಳು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಬಂದಿವೆ. ಅವನ್ನು ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದರೆ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಹತ್ತಿರ ಹಣ ಎಲ್ಲ ಕೇಳಿದರೆ, ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಿಂದಲೂ ಎರಡು ತರಹ ದ್ದಿವೆ. Industriesಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದೆ; Agricultural Industries ಗೆ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲವೆಂದು ಇಲ್ಲದ ಸಲ್ಲದ ಅಡ್ಡಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಸೊಸೈಟಿ ಬೈರಾದಲ್ಲಿ Agricultural Industry ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ Industry ಗಳಿಗೂ ಕೊಡಬಹುದೆಂದಿ ದ್ದರೂ ಕೇಂದ್ರ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಬ್ಯಾಂಕಿನವರು ಪ್ರೈವೇಟಿ ಬ್ಯಾಂಕಿನಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಸಾಲದ ಅರ್ಜಿಗಳಿಗೆ ಸಾಲ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ರೈತರೊಬ್ಬರೂ ಈ ಸೊಸೈಟಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಯಾರುತಾನೆ ಫೇರುಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ರೈತರು ಫೇರು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳ ದಿದ್ದರೆ ಗ್ರೂಪ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ ಸಂಬಳ ಖೋತ ಮಾಡ ಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಬಹಳ ಅನ್ಯಾಯ. ಐದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಸಂಬಳದ ಬರ್ಚು ವೆಡ್ಜ್‌ಗಳನ್ನು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರೇ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಐದುವರ್ಷ ಹಾಗೆ ಕೊಟ್ಟರೂ ಗ್ರೂಪ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಷನ್ ಸಂಬಳ ಏಕೆ ಖೋತ ಮಾಡಬೇಕು? ಹಾಗೆ ಅವರ ಸಂಬಳ ಖೋತ ಮಾಡಿದರೆ ಆ ಬಡ ನೌಕರನ ಸಂಸಾರ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು? ನಿಮ್ಮ ಸ್ವೀಕಾರಗಳೆಲ್ಲಾ Ideolo gical ಸ್ವೀಕಾರಗಳೇ ಹೊರತು ಒಂದೂ ಉರ್ಜಿತ ಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಹಾಕಿದರೆ ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಜಯಪ್ರದವಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲೇ ಯೋಜನೆಮಾಡಬೇಡವೇ? ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಂಚದ ಇಂಥ ಸ್ವೀಕಾರಗಳಿಂದಲೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಇಂಥವು ಗಳನ್ನು ಹಾಕುವುದು ಬೇಡ. ಹಾಕಿದಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಸರ್ವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನಾಡರೂ ಮಾಡಬಾರದೆ! ಸರ್ಕಾರ ಸಾಲವತ್ತಿ ಇಂಥ ಸೊಸೈಟಿಗಳಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಈ ಹಣ ಬರ್ಚಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಣವೆಲ್ಲಾ Look-up ಆಗಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ಎತ್ತಿದ ಸಾಲದ ಹಣವನ್ನು ಬರ್ಚುಮಾಡುವಾಗ ಅದರ ಒಂದೊಂದು ಕಾನೂ ಜನರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಸುಮ್ಮನೆ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹಣ ನೋಡಿ ಯಾರೂ ತೃಪ್ತಿ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಎಲ್ಲ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟು ಪ್ರಗತಿಗಾಮಿ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆಗಾಮಿ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿಂದು ಹೇಳಿ ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

The House rose for recess at Two of the Clock and reassembled at Thirty Minutes past Two of the Clock.

[MR. SPEAKER in the Chair.]

*ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಜಯ್ಯ (ಚಾಮರಾಜನಗರ—ಅನು ಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳು).—ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇರತಕ್ಕ 1957-58ನೇ ಸಾಲಿನ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜಿನಮೇಲೆ ನಾವು ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗತಕ್ಕದ್ದಾಗಿದೆಯೇ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆಯ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಿಸಲು ಉಚಿತವಾಗಿದೆಯೇ ಎನ್ನುವ ಆತಂಕಗಳಿವೆ. ನಾನು ಈ ಆಯವ್ಯಯ ಅಂದಾಜನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಒಂಬತ್ತು ಕೋಟಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ಖೋತಾಬೀಳತಕ್ಕ ನಿರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಒಂಬತ್ತು ಕೋಟಿ ಚಿಲ್ಲರೆ ಖೋತವನ್ನು ನಾವು ಈಗ ಯಾವ ರೀತಿ ತಂಬಿಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿನ ಸಚಿವರು ಹೊಸ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ವಿಧಿಸದೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಏಕರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮನ್ವಯ

ಗೊಳಿಸುವ ಮುಖಾಂತರ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖೋತಾವನ್ನು ಸರಿದೂಗಿಸಬಹುದೆಂದು ಅವರು ನಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಎರಡು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಮಾರಾಟ ತೆರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಂಪುಗಳ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಮೋಟಾರ್ ವಾಹನಗಳ ಪೆಂಟೋಲ್ ಮೇಲೆ ವಿಧಿಸಿದ ತಕ್ಕ ತೆರಿಗೆ ಇಂಥ ತೆರಿಗೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಏಕರೀತಿಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಐದು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈಗಿರುವ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿಗಬೇಕೆಂಬುದು ಒಂದು ದೃಷ್ಟಿ. ಅವಿವಾಧವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಬರ್ಚು ಬಾಬುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅನಾವಶ್ಯಕ ವಾಗಿರತಕ್ಕ ಬಾಬುಗಳ ಬರ್ಚನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು ಎರಡನೇ ದೃಷ್ಟಿ. ಈ ರೀತಿ ಪರಿಶೀಲನೆಮಾಡುವಾಗ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಬರ್ಚು ಯಾವ ತರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು ಎಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡಿದರೆ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲವು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶಂಕೆ ಬರುವ ರೀತಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ವಾಸ್ತವ್ಯ ಪುಷ್ಪಂಚಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಂತ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗನುಗುಣವಾಗಿ ದುಂದು ವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಎಲ್ಲದಂತೆ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಹಿಂದೆ ಮಾತನಾಡಿದಂಥ ಮಾನ್ಯ ಸ್ನೇಹಿತರು ವಿರೋಧಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರು. ಅವರು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಅವರು ಟೀಕೆಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಏನುಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ನಾವು ಅದನ್ನು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇದರಲ್ಲಿ ನಮಾಜ ಕಲ್ಯಾಣದ ವಿಷಯಕ್ಕಾಗಿ ಒದಗಿಸುವ ಹಣದಿಂದ ಅಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಣಾಮವೂ ಉಂಟಾಗುವಂತೆ ಕಾಣಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಬಾಬಿಗೆ ಒದಗಿಸಿರುವ ಹಣದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿದ್ದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಇನ್ನು ಎರಡನೆಯ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ವ್ಯವಸಾಯ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಹಿಂದೆ ಅಧಿಕ ಆಹಾರ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೋಸ್ಕರ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಅನೇಕ ಬುಕ್ಯೋಜನ್ ಮತ್ತು ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ರೈತನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಇಲ್ಲವೇ ಎನ್ನುವ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ಕೊಂಡರು. ಆದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊರೆ ಆಯಿತು. ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ ಹಣ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ಆಗದೆ ನಾವು ಯಾವ ರೈತರಿಗೆ ಉಪಕಾರಮಾಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇವೋ ಅದು ಅವರಿಗೆ ಲಭಿಸದೆ ಅದರಿಂದ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಯಿತೇ ಹೊರತು ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಅನುಭವದಿಂದ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಕೆಲವು ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳಿಗೆ ಐದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ, ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಬಾಬುಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎನಿಸಿತು ಅದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ರೈತರಿಗೆ ಏನೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ

ದೊಡ್ಡ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಣ ಉಳಿತಾಯವಾಗುತ್ತದೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

Sri H. S. RUDRAPPA.—With the permission of the Speaker, I want to clear a misunderstanding that was expressed by the previous speaker and followed up by the present speaker also. Government have not made any provision to purchase any tractor or bulldozer. The amount provided is for loan to the agriculturists and landholders who want to purchase them. This policy is being followed during the last few years. We do not purchase new tractors, but we are in possession of the old tractors.

ಎಲ್ಲ ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದು ಇದೆ? ಟ್ರಾಕ್ಟರುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ರೈತರಿಗೆ ಸಾಲ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ಅದನ್ನು ರೈತರು ಬೇಕಾದರೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬಹುದು, ಬೇಡವಾದರೆ ಬಿಡಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಜಯ್ಯ.—ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂಥ ಒಂದು ಶಂಕೆಯನ್ನು ಹೋಗಿರಾಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮುಂದಿನ ವಿಷಯ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅನಾವಶ್ಯಕವಾದ ವೆಚ್ಚಗಳನ್ನು ಕಡೆಮೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗಾದರೂಕೂಡ ನಾವು ಹಣದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿಗಬಹುದು ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಮುಖಾಂತರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಿವೇದನೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ನಿರಾವರಿ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕಾಮಗಾರಿಗಳಿಗೂ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬಹುಶಃ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಎಸ್ವಿಮೇಟ್ ಮಂಜೂರಾಗದದೋ ಅಥವಾ ಇಂದಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರ ಒಂದು ಅನುಮತಿ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯದೇಯೋ ಹಿಂದಿನ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದ ಹಣ ಬರ್ಚಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಹೋಗುವಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳೇನಿವೆ ಆ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನು ಏನುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡೆಯೋ ಈ ವರ್ಷ ಒದಗಿಸುವ ಹಣವನ್ನು ಅತಿಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಬರ್ಚುಮಾಡಿ ಅದರ ಫಲ ಜನರಿಗೆ ದೊರಕುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ತ್ವರಿತಗೊಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೂಚನೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದವರ್ಷ ಚಿಕ್ಕಹೊಳೆ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಮ್ಮ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು, ಆ ಕೆಲಸ ಮಧ್ಯದಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದೆ. ಈ ವರ್ಷ ಕೂಡ ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದರೂ ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಆಯವ್ಯಯದ ಅಂದಾಜಿನಲ್ಲಿ ಹಣ ಒದಗಿಸಿ ಹಣ ಬರ್ಚು ಮಾಡದೆ ನಿಲ್ಲಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೂಚನೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಅಲ್ಲದೆ, ಈ ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಸರ್ಕಾರ ಏರ್ಪಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ತೊಡಕುಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದಿವೆ.

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಜಯ್ಯ.)

ಅವನ್ನು ನಿವಾರಣೆ ಮಾಡುವಾಗ ಬಹುಶಃ ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತಗಳಿಂದ ಬಂದಿರತಕ್ಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಳಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಬೇಶದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಸಂಬಳಗಳಿಗೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದು, ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ಏಕರೀತಿಯ ಸಂಬಳವನ್ನು ಮಾಡಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿ ತನ್ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರದ ನೌಕರವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಾದಂಥ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಹಣ ಕಾಸಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಸುಮಾರು 4½ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಈ ಸಂಬಳಗಳಿಗಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡ ಬೇಕಾಯಿತು. ಹಣದ ಕೊರತೆಗೆ ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಏರುಪೇರು ಇರಬಾರದು. ಏಕರೀತಿಯ ಒಂದು ಸಂಬಳ ಒಂದೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸಗಾರರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ತತ್ವಕ್ಕನು ಗುಣವಾಗಿ ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ದಂತೆ ಸರ್ಕಾರ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಂಡಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡತಕ್ಕ ನೌಕರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪೋಷಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಬೇರೆ ಪ್ರಾಂತ ಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕನಡ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವುಕಡೆ ಗ್ರಾಮಾಂ ತರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಳಕ್ಕೊಟ್ಟು ಕೆಲವುಕಡೆ ಪೋಷಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಸರಿ ಯಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂಕೂಡ ಏಕರೀತಿಯ ಸಂಬಳದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರಿಗಾಗಿ ಈಗ ಒದಗಿಸುವ ಎಂಟು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು, ಗ್ರಾಮನೌಕರರು ಅಂದರೆ ಬರೀ ಪಚೇಲಿ, ಶ್ಯಾನು ಭೋಗರಲ್ಲದೆ ತೋಟ, ತಳವಾರರೂ ಅದರಲ್ಲದಕಾಗಿ ದ್ದಾರೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಳಹದಿಯಾಗಿ ಕೆಳಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನೌಕರರಾದ ತೋಟ ತಳವಾರ ರಿಗೆ ಮಿರಾಸೆಯನ್ನೇನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದೆಯೋ ಆ ಮಿರಾಸೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿ ಯಲ್ಲಿ ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಇನಾಂ ಜಮೀನು ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದೇ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಪರಿಹಾರ ವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಕೆಲವರು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜಮೀನು ಏನೇನೂ ಸಾಲದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ಖಾಯಂಮಾಡಿ, ಐದು ಎಕರೆಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದರೆ ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ತೋಟ ತಳವಾರರಿಗೂ ಸಂಬಳಕೊಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭ ದಲ್ಲಿ ನೋಡನೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನೇರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಇಲಾಖೆಗಳನ್ನು ವಿಕಾಸಗೊಳಿಸುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಆಯವ್ಯಯ ಅಂದಾಜಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ದ್ದಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದವು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ, ಇಲಾಖೆ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ, ಪೋರ್ಸಿಲೈನ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಮತ್ತು ಸೋಪು ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ. ಇವಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಕಟ್ಟಡ ಗಳಿವೆ. ಹೊಸ ನಮೂನೆಯ ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು

ತಂದು, ಪ್ರಕೃತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಮತ್ತೆ ಬೇಕಾಗುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವ ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ತರಬೇಕಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಿಸ್ತರಿಸುವುದರಿಂದ ಬೇಡಿಕೆಯೇನಿದೆ ಅದನ್ನು ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಪೂರೈ ಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಯೋಜನೆ ಯಿರುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಸ್ಯಾಕತಾರ್ಹ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮೀಸಲಾಗಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಬಹಳ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಪೋಲಾಗದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿಂದೆ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಉಪಕರಣಗಳನ್ನು ತರಿಸಿದರು. ಬೇಕ್ ಲೈಟ್ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಹೊರಗಿನಿಂದ ತರಿಸಿ ಅವು ಉಪ ಯೋಗಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಡೆಡ್ ಸ್ಟಾಕ್ ಆಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಆಗದಿರುವ ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕು. ಇಂಡೆಂಟ್ ಮಾಡುವುದು ಬೇಡಿಕೆಗೆ ನುಗ್ಗುಣ ವಾಗಿರಬೇಕು, ಅಂದಾಜಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಈಗ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗ ವಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು ನೋಡನೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನಿಯದೋಗ ನಮಸ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಅದಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗಬೇಕೆಂದು ಹಿಂದಿನ ಮೈಸೂರು ಅಸೆಂಬ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ತೀರ್ಮಾನವಾದ ಹಾಗೆ ಹೊಸ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಈ ವರ್ಷ ಮುಂದೆ ಬಂದು ರೆವೆನ್ಯೂ ಬಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಮೂವತ್ತು ಭಾಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವುದು ಸ್ಯಾಕತಾರ್ಹ ವಾಗಿದೆ. ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲೂ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು, ಆಕ್ಯುಪೇಷನಲ್ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ತೊಂದರೆ ಪಡುವ ಸಂದರ್ಭವಿತ್ತು. ಹೊಸ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಗಡೆಯಿಂದ ಬಂದಿರುವ ಭಾಗಗಳವರಿಗೆ ಅನು ಕೂಲವಾಗುವಂತೆ ಹುದ್ದೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪ್ರಕೃತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸುವ ಯೋಜನೆಯಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ 23 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳು ಒದಗುವುದಾಗಿದೆ. ಈಗ ಈ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 110 ಜನರನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ, ಉಪಕರಣವಿದೆ. ಅದನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಿ ದರೆ 210 ಜನರಿಗೆ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ವಿಸ್ತರಿಸುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ನಾವು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ತೊಂದರೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿಗ್ರಹವುಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಟೆಕ್ನಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು, ಆಕ್ಯುಪೇಷನಲ್ ಇನ್ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್, ಪ್ರೈವೇಟ್ ಸ್ಕೂಲು ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿರುವುದು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನಿಗ್ರಹವುಕ್ಕೆ ಸಹಾಯಕವಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ರೆವೆನ್ಯೂ ಆದಾಯದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 30 ಭಾಗದಷ್ಟು ಆದಾಯವನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಈ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಮೂದು ಮಾಡಿರುವುದು

ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರವು ಮೊದಲನಿಂದಲೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಉದಾತ್ತವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಈ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ವಿಧಿಯಂತೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಧನ್ಯವಾದಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೊಸ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಗನುಗುಣವಾಗಿ ಅವರ ಆರ್ಥಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಈ ಒಂದು ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಸುಮಾರು 66 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳ ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿಯೂ, ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರ ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿಯೂ ಖಾಸರಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಬಡ್ಡೆಟ್ ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದಾಗ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾವು ಅವಲೋಕಿಸಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಚಿಲ್ಲರೆ ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರ ಒಂದು ಸಹಾಯದಿಂದ ಆಗತಕ್ಕ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವು. ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷದ ಅನುಭವವನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಯೋಜನೆಗೂ, ಆಯಾ ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹಣ ಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅರೀತಿ ಕೊಟ್ಟಂಥ ಹಣ ವರ್ಷದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಹೋಗಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಆ ವರ್ಷದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಆ ರೀತಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡದೆ, ದಿನೇ ದಿನೇ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಕುಂಠಿತವಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದೇನೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೊಡುವ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳೂ ಸೇರಿ ಒಟ್ಟು 66 ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಚಿಲ್ಲರೆಯನ್ನು ಈ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಹಿಂದೆ ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ 19 ಲಕ್ಷ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳ ಪ್ರಜಾ ಸಂಖ್ಯೆ ಇದ್ದಂಥ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಸ್ಟಲುಗಳನ್ನು ಮೇಂಟೆನ್ ಮಾಡಲು ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಕ್ಲಾಸಿನಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಾಲೇಜಿನವರೆಗೂ ಒಂದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ, ಫೀ ಸ್ಕೂಂಡೆಂಟ್‌ನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಫೀಸನ್ನು ಮಾಫಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಎರಡು ಕಡೆಯೂ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುವ ಈ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಮಗೆ ಬಹಳ ಸಂಕಟವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹರಿಜನ ಕಾಲೊನಿಗಳಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆ ಮಾಡಲು ಅಮೆಲಿಯಾ ರೇಷ್ ಫಂಡಿನಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಸ್ತೆ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ, ಭಾವಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ಅಮೆಲಿಯಾ ರೇಷ್ ಫಂಡಿನಿಂದ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಯ

ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ, ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ, ನಿವೇಶನಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೋಸ್ಕರ, ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಹಣ ಅಮೆಲಿಯಾ ರೇಷ್ ಫಂಡಿನಲ್ಲಿ ಖಾಸರಾಗಿತ್ತೋ ಆ ಹಣವನ್ನು ಯಾವ ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಆಯಾ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡದೆ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನೋವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸರ್ಕಾರ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕೂಡ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಯಾವ ಯಾವ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅವುಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅನುಸೂಚಿತ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಳ ಜನ ಬಡವರಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಸಹ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಬಂದು ತಮ್ಮ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಾನು ನಿವೇದಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಹೊಸದಾಗಿ ಆಟಿಟಿಟಿಟಿ ಆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ, ಈಗ ಅದರಿಂದ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ ಹೋಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಹೊರತು, ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡದವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಈ ವರ್ಷದ ಬಡ್ಡೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಖಾಸರಾಗಿಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಬೇರೆಯವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡದವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಕುಂಠಿತ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜವಾದಿ ಸಮಾಜ ತತ್ವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಯುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಖಾಸರಾಗಿಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಪ್ಪಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನವನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ, ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 1947ನೆಯ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಂದು ಮೊಬಲಗನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿದ್ದರು. ಅದೇ ಹಣವನ್ನು ಅನುಚಾರವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಕರ್ಣಾಟಕವಾಯಿತು. ವಿಶಾಲ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಯ ಜನಸಂಖ್ಯೆ 40 ಲಕ್ಷಕ್ಕೇರಿದೆ. ಅದರೂ ಕೂಡ ಈ ಬಾಬಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಈ ವರ್ಷ ಒದಗಿಸಲಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರನ್ನು ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ತರುವುದಕ್ಕೂ ಜನಾದರೂ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂದರೆ ಏನೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಈಗಿರುವ ಏಡೆಟ್ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳು ಒಡ್ಡನೊ ಸಾಲದು. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದಂತಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಏಡೆಟ್ ಹಾಸ್ಟಲುಗಳು ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಿಬೇಕು. ಈ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಒದಗಿಸಲು ಈ ವರ್ಷದ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳವರ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಜಮೀನು ಕೊಳ್ಳೋಣವೆಂದರೆ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಜಯ್ಯ.)

ದೂಡ್ಡು ಇಲ್ಲ, ಜಮೀನಿನ ವಿಲೇವಾರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಏನೇನೋ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಮಲ್ದಾರರು ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಿಲೇವಾರಿ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ರ್ಯಾಂಡ್ ರಿಫಾರಮ್ಸ್ ಮಾಡಿ 80 ಸಾವಿರ ಎಕರೆ ಜಮೀನನ್ನು ರಿಲೀಸ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡಗಳವರಿಗೆ ಕೊಡಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ನಮಾಜವಾದೀ ನಮಾಜ ತತ್ವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಪ್ರಗತಿ ಪರವಾದ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಯೇ ಎಂದು ನನಗನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಜಮೀನುಗಳು ಯಾವ ಯಾವ ತಾಲ್ಲೂಕಿನಲ್ಲಿ ಸಾಗುವಳಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅವು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಆಯಾ ಸ್ಥಳಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಬೇಕು. ಈಗ ಅಮಲ್ದಾರರು ಊರಿನಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿರುವ ಶ್ಯಾನುಭೋಗನು ತಯಾರಿಸುವ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳ ಪಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಡಿಪೆಂಡ್ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸತ್ಯದಿಂದ ದೊರಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಬಹುಶಃ ತಮಗಿಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿವೆ. ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಗಳವರಿಗೆ ಅರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಜಮೀನು ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಜಮೀನುಗಳು ಸುಲಭ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಾನೂನುಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗೆ, ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಜಮೀನುಗಳನ್ನು ವಿಲೇವಾರಿ ಮಾಡುವಾಗ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಕಾನೂನುಗಳ ಅಡ್ಡಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ನಿದರ್ಶನಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ನಾನು ಕಾಲವನ್ನೇನೂ ನಿಗದಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇತರರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲದೊಳಗೇ ಮುಗಿಸಬೇಕು. ಈಗಾಗಲೇ ತಮ್ಮ ಭಾಷಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಅರ್ಧಘಂಟೆಯಾಯಿತು. ಆದ ಕಾಗ್ಗಿ ಕಾಲಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕುವ ಪ್ರಮೇಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ರಾಜಯ್ಯ.—ಇನ್ನೂ ಅರ್ಧ ಘಂಟೆ ತನಕ ನನಗೆ ಮಾತನಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. I will finish within that time.

3 P.M.

ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ನೌಕರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಸಬೇಕೆಂದೇನೋ ಇದೆ. ಈಗ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 90 ಯೂನಿಟ್ ಆಫೀಸುಗಳಲ್ಲಿ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನೇಮಕಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂಬುದು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಶೇಕಡ 15 ಸೀಟುಗಳು ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರಿಗಾಗಿ ಮೀಸಲಾಗಿಸಬೇಕೆಂದೇನೋ ನಿಯಮವಿದೆ. ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಈ ನಿಯಮವಿದೆಯೇ ಎನಾ ಕಾರ್ಯರೂಪದಲ್ಲಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಆಯಾ ಯೂನಿಟ್ ಆಫೀಸರುಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಅಪ್ಪಿಕೇಷನ್‌ಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಳಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಪ್ಪಿಕೇಷನ್‌ಗಳು ರಿಜೆಕ್ಟ್ ಕೂಡ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಿದ್ದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪಿಕೇಷನ್‌ಗಳು ಬರಲೇ

ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಕೆಲವು ಕೆಲಸಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಎಂದರೆ "B" class ನಿಂದ "C" class ಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದವರಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಅರ್ಹತೆಗಳಿದ್ದವರು ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ದೊರೆಯಬೇಕಾದ ಸ್ಥಾನಗಳೂ ಕೂಡ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ National Extension Schemeನಲ್ಲಿ ಬಾಕಿ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾಗಿ ಆಫೀಸರುಗಳನ್ನು ರೆಕ್ರೂಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಮಾಡುವಾಗ ಸುಮಾರು 82 ಜನರ ಅರ್ಜಿಗಳೇನೋ ಬಂದಿದ್ದವು. ಇದರಲ್ಲಿ 4 ಜನ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡದವರ ಅರ್ಜಿಗಳಿದ್ದವು ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ತಕ್ಕ ಅರ್ಹತೆಗಳೂ ಕೂಡ ಇದ್ದವು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಉಳಿದವರಿಗೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವೋ ನಾನು ಹೇಳಲಾರೆ. ಅರ್ಜಿಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ವಿವರಗಳನ್ನು ನಮೂದಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂತಲೋ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾವುದೋ ಒಂದು ನೆಪದಮೇಲೆ ಈ ಹಿಂದುಳಿದ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಉಪೇಯುಷಾರರಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾವು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಒಂದು ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅನೇಕಬಾರಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಈಕಡೆ ಸರ್ಕಾರ ಗಮನ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಶೇಕಡಾ 15ರಷ್ಟು ಜಾಗಗಳನ್ನು ರಿಸರ್ವ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇನೋ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಆಯಾ ಖಾತೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಜಾಗಗಳನ್ನು ರಿಸರ್ವ್ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಆಯಾ ಶಾಖೆಗಳಿಂದ ಒಂದು review ಕೂಡ ತರಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಸರ್ವಿಸ್ ಕಮಿಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 18 ರಷ್ಟು ಸ್ಥಾನಗಳನ್ನು ಹರಿಜನರಿಗಾಗಿ ಮೀಸಲಾಗಿಸಬೇಕೆಂದೇನೋ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದರಂತೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಡೆದು ಕೊಂಡು ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ವರದಿಕೂಡ ತರಿಸಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದಕಾರಣ ಈ ಹಿಂದುಳಿದ ಜನಾಂಗದವರನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಲು ಒಂದು ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಈ P.S.C. ಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಿಂದ ಸರಿಯಾದ ನ್ಯಾಯದೊರೆ ಯಲನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದುಳಿದ ಕೋಮಿನವರಿಗೊಬ್ಬರಲ್ಲದೆ ಇತರ ಕೋಮಿನವರಿಗೂ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ದೊರೆಯಲನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ವಿಶೇಷಗಳಿಂದಾಗಿ ಅತಿ ವೃಷ್ಟಿ ಮತ್ತು ಅನಾವೃಷ್ಟಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕೆಲವು ಭಾಗಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಈ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಅನಾವೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಿ ಬೆಳೆ ಕೆಟ್ಟು ಐದು ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತೀರಾ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮುಂಜಾಗ್ರತೆ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಆದೇ ರೀತಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಈಸಲದ ಆಯ ವ್ಯಯದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಗುಲ್ಬರ್ಗ, ಮತ್ತಿತರ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಕುರುಹಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ನಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯು ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಈ ವರ್ಷ ಅತಿವೃಷ್ಟಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ರಿಲೀಫ್ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಆಗಿದ್ದ ರಸ್ತೆಗಳು, ಸೇತುವೆಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳೆಲ್ಲ ಮುರಿದುಹೋಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಷ್ಟ ಸಂಭವ

ನಿರ್ದೇಶನ: ಈ ರೀತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ನಷ್ಟವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ವರ್ಷಕ್ಕೂದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಕಾಮಗಾರಿಗಳನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈಗ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡಾಗಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಏನೇನು ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಬೇಕೋ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒದಗಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಒಡೆದಿರುವ ಕೆರೆಗಳನ್ನೂ, ನಾರಾಗಳನ್ನೂ ಅದಷ್ಟು ಬೇಗ ಸರಿಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

ಹಿಪ್ಪನೇರಳೆ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾನು ಸರ್ಕಾರದ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಾಗುವ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಅದರ ಬಳಿಯಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗೆ ತಂದು ಮಾರಾಟಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಈಗ ನುಮಾರು ಐದು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಈ ಕಚ್ಚಾ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡಲು ಒಂದು ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್ ಮಾರ್ಚ್ 1957ರಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಉದ್ದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕಚ್ಚಾ ರೇಷ್ಮೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಒಂದು ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮತ್ತು ಮಾರಾಟಮಾಡಿ ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಾಗಲೇ ಒಬ್ಬ Assistant Director ನ್ನು ಕೂಡ ನೇಮಕಮಾಡಿ ಪೇರುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ವಸೂಲಿಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಮಾಡಿ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟ್ ಮೂಲಕ ಈ ರೇಷ್ಮೆಯ ಮಾರಾಟವನ್ನು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ನಾನು ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆಯವ್ಯಯ ವಾಸ್ತವವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಕೃತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತೆರಿಗೆಯನ್ನು ಹೊರಿಸದೆ ಇರತಕ್ಕ ಬಡ್ಡಿ ಟ್ಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಕ್ಕನುಕೂಲವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಈ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಾನು ಕಾಲದಮಿತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾತನಾಡುವವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶದೊರೆಯಲು ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

There is one difficulty because the Leader of the Opposition Sri Kenchappa has not spoken. He will have to be given more time.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಹುಚ್ಚಮಾಸ್ತಿಗೌಡ (ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪುರ).—ಬಡ್ಡಿ ಟ್ಯಾ ಡಿಸ್‌ಕಂಪಸ್ಸಿನ ಮೊದಲನೆಯ ದಿವಸ ಚೈಂ ಲಿಮಿಟ್ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯ ದಿನದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ತಾವೇ ಮಿತಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. I would like to put a time limit as that seems to be the opinion of Hon'ble Members.

Sri A. V. NARASIMHA REDDY (Bangalore South).—I agree with the views of the Chair in putting a time limit from tomorrow. Today the

members may be allowed to speak without a time limit.

Sri Y. MANJAYYA SHETTY (Baindur).—Mr. Speaker, Sir, I rise to support the Budget under discussion. While doing so, I wish to say a few words. At the outset, let me express my gratitude to the Hon'ble Minister for Finance for presenting the Budget without any fresh taxation proposal. At the same time, he proposes to introduce uniform taxation laws with the idea of getting more revenue for this State. He expects an income of Rs. 2½ to 3 crores. He must be congratulated for that and every one of us in this House must give his wholehearted support to the Hon'ble Minister for Finance and to the Government in passing those measures without opposition. No doubt, those measures should not be rushed through and every taxation measure which is introduced in this House must go before the Select Committee and should be scrutinised properly and then only it must be passed by this House. Members of the Select Committee should be given an opportunity to scan the Bill and to make it perfect so that there may not be any loophole when the Bill becomes law.

It is needless for me to point out that the aim and goal of our Government is to establish a Welfare State. With that end in view, Five-year Plans have been chalked out. It is needless for me to point out that the First Five-year Plan was a great success. That is the opinion not only of Indians but, the foreigners who visited our country have paid glowing tributes to our Government for the excellent progress achieved during the First Five-year Plan. Several welfare proposals have been introduced in this Budget. No doubt, huge sums of money are needed for implementing those proposals. Under the present circumstances, the financial resources of the State Government may not be sufficient to push through all the welfare schemes adumbrated in the Budget. We have to approach the Central Government for more grants so that a backward and neglected State like the Mysore State

(SRI Y. MANJAYYA SHETTY.)

can develop just like the other States in the Indian Union.

It is gratifying to note that when the Finance Commission visited our State our Government pleaded vigorously before it for grant of more money and for allotment of greater share of income tax and excise duty, etc. We should strengthen the hands of our Government by pleading for more money and a greater share of income-tax and excise duty. For a moment we should forget that we belong to this party or that party and with one voice and with one mind we should plead for more grant and aid from the Central Government.

During the First Five-year Plan much could not be done for the development of the Malnad area, because the whole area was under the administration of five administrative units. After the reorganisation of States, all these units have been united and are now under the administration of one Government. No doubt, a separate Department has been created for the development of the Malnad area. I need not repeat the difficulties and hardships of the people of the Malnad area. They have not got medical or educational or communicational facilities. All these have to be attended to. It is not enough if a Malnad Development Section is opened in the Secretariat. That Department has to strive hard to understand, study and solve the problems of the Malnad area. In this connection, I wish to point out that the Hon'ble the Finance Minister has said in his speech that about 40 N.E.S. Blocks would be allotted to this State in October 1957. It would be better in the interest of the development of the Malnad area if all these blocks are allotted to the Malnad area in October 1957.

In spite of the stress laid on agriculture and food production in the First Five-year Plan, it is amazing to find that the prices of foodgrains are soaring up. No doubt, the Central Government as well as the State Government have been and are doing their best to prevent the rise in prices. From the Budget speech we find

that a large number of fair price shops have been opened and rice and other foodgrains are sold at reasonable prices. About 600 and odd fair price shops have been opened in the State. This is a very small number and it is necessary that more fair price shops should be opened. We are not content with the opening of fair price shops. The Government should take very effective and stringent steps to prevent hoarding and profiteering and then only I think Government will be able to bring down the prices of foodgrains. In this connection, with much regret I wish to point out that though several fair price shops have been sanctioned for South Kanara District, only a few of them could be opened because the depots have to get rice from Kozhikode. From the Governor's Address as well as from the Finance Minister's speech it is clear that Government is pressing upon the Central Government to open a Central Depot at Mangalore. I hope the Central Government would pay heed to the request of the State Government and see that a Central Depot is opened at Mangalore as early as possible.

Let me not be misunderstood. When I say that the burning question of the day is one of land reforms. The people are over-anxious that land reforms should be introduced. At the time of the debate on the Governor's Address, many members of the Opposition made very uncharitable criticism against the Government and said that this Government is very shy and reluctant to bring in land reforms. I submit that that is a most uncharitable criticism by the members of the Opposition in view of the fact that the Government have taken steps and have appointed a committee to go into this matter. I am sure the Jatti Committee is very earnest in submitting its recommendations as early as possible. It will be seen from the Finance Minister's speech also that Government is keen in expediting land reforms in conformity with the recommendations of the Planning Commission. In these circumstances, I see no reason why any member should suspect the *bona fides* of this Government. In this connection, I wish to

bring to the notice of the Government that when South Kanara was part of the Madras State, that Government was pleased to pass the Fair Rent Act providing for the fixation of fair rent. The Act was passed just a few months prior to Reorganisation of States. According to that Act, the Government has to constitute Rent Tribunals and Rent Courts for the determination of fair rent and other matters connected therewith. In spite of our several requests and demand both inside and outside the House, no Rent Courts are established so far. It causes great hardship not only to landlords but also to tenants. I hope the Hon'ble Minister will take up this matter in all seriousness.

Let me take this opportunity to thank the Government for revising the pay scales of Government officials. The new pay scales they have introduced is applicable not only to the Government servants but also to teachers who have been working in the Government institutions. But, unfortunately, these pay scales are not made applicable to the teachers working in local bodies or private aided schools. Unfortunately, 99 per cent of these schools—elementary as well as secondary schools—in South Kanara are run by the District Board or private agency. One has to pity the lot of the school teachers of South Kanara District. On account of this nearly four thousand teachers are dissatisfied. Several representations were made to the Government to see that the revised scales of pay are made applicable to teachers who are working in District Board and aided schools. Most of us expected that some happy news would be given by the Hon'ble the Finance Minister at the time of presentation of the Budget. But, I should say with regret, not a word has been said about those poor teachers. At the same time, I would earnestly request the Finance Minister to announce some cheerful news at least while replying to the debate so that teachers may feel satisfied. In this connection I wish to point out that in the Budget speech, the Hon'ble the Finance Minister has stated that the Government will be opening 300 elementary schools and giving so

many other facilities with regard to education. But, permit me to say, Sir, that whatever the Government may do for the progress of education, it may not have the desired result unless teachers are made to lead a happy and contented life. I once again appeal to the Government to reconsider the decision taken by them and see that these teachers who are working in the local bodies or private aided Schools are not allowed to suffer.

We have been hearing of several complaints with regard to Inter-State Seniority lists. In this connection I wish to point out that although the officers who are aggrieved by such Seniority list can prefer an appeal to the Government, it would be advisable on the part of the Government to constitute a Committee consisting of very high officers of integrity and leave the matter to be decided by such a Committee.

Apart from these, it is regrettable to note that the pay scales of certain categories of officers are not revised because those officers were not functioning in the old Mysore State. For example there are officers like Panchayat Officers whose pay scales should have been revised and their claims should have been considered. Because those categories of officers were not existing in old Mysore, the Government have not taken the trouble to consider their claim. I hope the Government will now examine and consider their cases also.

Road Communication in the State is far from satisfactory. I wish to say that the roads have to be developed and improved. Last time when the Governor addressed the old Assembly he announced that the West Coast Road Programme would be expedited. Apart from that announcement, in the Budget presented by the Hon'ble the Finance Minister we find that a provision of Rs. 72.16 lakhs is made for the West Coast Road Programme. But the whole programme is at a standstill. Nothing is going on in furtherance of the assurances given by the Government. It may be due to the delay in fixing the alignment of the road in South Kanara District by the Central Government. I wish the Government take up this

(SRI Y. MANJAYYA SHETTY.)
 matter in all seriousness. For this programme no amount has to be spent by the state Government. The whole cost is met by the Central Government and as such the state Government can very well without any hesitation persuade the Central Government to allow them to go ahead with the work.

Sir, tenders have been called for reconstructing the bridge at Jadal in South Kanara. The tenders were called on the eve of Reorganisation of States. But after the State was reorganised neither the tenders already received have been accepted nor fresh tenders have been called for. Nothing has been done in this regard. I wish that the Government look into the matter. Apart from this bridge, the Central Government has agreed to foot the cost of Uppunda bridge in my constituency. It is estimated to cost about 7 to 8 lakhs and the whole cost is to be met by the Central Government. When Sri Lal Bahadur Shastri, the then Railway Minister of the Government of India, visited our District he not only announced, but it was also followed by an order sanctioning Uppunda Bridge. Accordingly the estimate for the same has been submitted and it is for the State Government to move the Central Government and see that the work is taken up as early as possible.

With regard to irrigation facilities, I am glad that several irrigation projects are taken up for execution. My friend Sri J. Shamsuddin has stated that more number of irrigation projects are taken up in the old Mysore area than in other parts of the State. If it is so it is really regrettable. But fortunately our District is having very heavy rains. Much of the rain water is being wasted by allowing it to flow into the Arabian Sea. If properly conserved and utilised, we could grow more food and supply to areas which are deficit. When our District was a part of Madras, several irrigation projects were investigated and estimates also were prepared. I am glad that one or two small irrigation projects have been included in the present Budget and are likely to be taken up for

execution. Apart from these irrigation projects, there is one major irrigation project known as *Haladi*. I do not know whether the Planning Commission has approved it or not. Apart from this major irrigation scheme, there is another very important irrigation scheme called *Bijur*. It is estimated to cost about Rs. 40 lakhs. This scheme should be placed before the Planning Commission for its consideration and approval.

3-30 P.M.

Coming to fisheries, with the reorganisation of the State, fisheries have taken an important place. A separate department has been created for the development of fisheries. A very comprehensive scheme has been prepared at an estimated cost of Rs. 74.42 lakhs which is proposed to be spent during the Second Five-Year Plan period. The plan is a very ambitious one. No doubt, the intention of the Government is very good, but, much depends upon the implementation of the plan. Government should see to it that all the proposals contained in the scheme are implemented and thereby usher in happiness, contentment and prosperity to thousands of homes of fishermen who had all along been neglected.

Then, Sir, my Hon'ble friend in the Opposition while speaking on the Governor's Address remarked that at a stretch four or five Ministers visited South Kanara and that Ministers were making unnecessary tours. I would like to say that the Ministers are not touring for sight seeing. The Ministers came to South Kanara to attend the All-Mysore Fishermen's Conference held at Malpe. The Chief Minister and two of his colleagues graced the occasion. On account of their visit they were able to understand and study the problems of the fishermen and now they are in a position to push through the scheme which is formulated. Therefore, it is not proper to say that the Ministers have unnecessarily visited our District. I would request the Ministers not to be cowed down by this accusation. Let them visit our District as many times as they can. Then alone they

can understand all our problems and that would make the task of the representatives much easier.

Sir, I do not wish to say anything further. Thank you for giving an opportunity to say a few words on the Budget.

*ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ (ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಪುರ).—ಮಾನ್ಯ ಸಭಾಪತಿಗಳೇ, ಸರ್ಕಾರದ ಆಯ ವ್ಯಯಪಟ್ಟಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಸರ್ಕಾರದ ಕಾರ್ಯನೀತಿ ಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಆಶಯ ವಾದರೂ ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜ ರಚನೆ ಬೇಕೆಂಬುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಆಯವ್ಯಯ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಗುರಿ ಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಚ್ಛಿತ ಗುರಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಇದುವರೆಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ಬಜೆಟ್ ಸಹ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜ ರಚನೆಬೇಕೆಂದು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಆದರೆ ವಿನಾ ಕಾರ್ಯತಃ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಈ ಉದ್ದೇಶ, ನೀತಿ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆದರೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ಕೊಡುವ ವಿಚಾರ ನೋಡೋಣ. ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಜವಾನರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಅಫೀಸರವರೆಗೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಯಾರ ಜೀವನಮಟ್ಟ ಯಾವರೀತಿಯಿದೆ, ಕನಿಷ್ಠ ದರ್ಜೆಯವರಿಗೆ ಜೀವನಮಟ್ಟದರೂ ನಡೆಯು ಸಲು ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಯೆ ಎಂದು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ವಿಷಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿದೆ, ಈಗಾಗಲೇ ಕಡಮೆ ಇರುವವರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರುವುದು ಈಗಿನ ಕಾಲಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅನು ಗುಣವಾಗಿದೆಯೆ ಎಂದರೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಧಾರಣಿವಾಸಿಗಳು ಜಾಸ್ತಿ ಯಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿಸಿರುವ ಸಂಬಳ ಪರಿಹಾರವೇ ಅಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲೂ ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನ ಅನೇಕರಿಗೆ ದೊರಕಿಲ್ಲ ಎಂದು ಬಹಳ ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದಾರೋಚನೆ ಮಾಡ ಬೇಕಾದ್ದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಸಿದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹೆಚ್ಚು ವೆಚ್ಚವಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನಿಜ. ಆದರೆ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಡೆ ಬಡ ನೌಕರರಿಗೆ ಸಂಬಳ ಜಾಸ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಎರುವವರಿಗೆ ಕಡಿಮೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದೇಕೆ ಹೇಳ ಬಾರದು? ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜರಚನೆ ಸರ್ಕಾರದ ಗುರಿಯಾಗಿರುವಾಗ ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳ ಪಡೆದು ಬ್ಯಾಂಕಿನಲ್ಲಿ ಹಣ ಶೇಖರಿಸುತ್ತಿರುವ ದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನವಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೂತನ ಸಮಾಜ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕಡಮೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರಯತ್ನ ಸರ್ಕಾರ ಏಕೆ ಮಾಡಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ! ಇದು ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವ ನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಖರ್ಚಾಗುವ

ನಾಲ್ಕು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಂದ್ರಸರ್ಕಾರ ದಿಂದ ಪರಿಹಾರ ದೊರೆತಿದೆಯೆಂದು ಅವರು ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ನನಗೂ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷ ವಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳವಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಂಬಳವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಏಕೆ ಕೇಳಬಾರದು? ಇದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಸರ್ಕಾರದ ಆದಳಿ ತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರಿಗೆ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವೆ, ಜಿಲ್ಲಾ ಬೋರ್ಡ್, ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರ ದಿಂದ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯುವ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಇವೆಲ್ಲಾ ಇವೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ಮಾಡಿರುವ ಸಂಬಳ ಸಾರಿಗೆಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿ ಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡದಿರುವುದು ಬಹಳ ಶೋಚ ನೀಯ. ಅನೇಕ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಹೊಸ ಸ್ಕೇಲು ಪ್ರಕಾರ ಸಂಬಳ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಈಗಿರುವ ಸ್ಕೇಲಿನ ಪ್ರಕಾರ ಪಾವತಿ ಮಾಡುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರೂ ಸಹ ಸಾಧ್ಯ ವಾದರೆ ಹೊಸ ಸ್ಕೇಲುಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಸಂಬಳ ಕೊಡ ಬಹುದು, ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಷೇಪಣೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಯೋಚನೆಮಾಡಬೇಕು. ಚೈತನ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ದಿರುವಾಗ ಹೇಗೆತಾನೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾ ದೀತು? ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆ ಗಳಲ್ಲನಾಕಷ್ಟು ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿನ ನೌಕರರು ಹೊಸ ಸ್ಕೇಲನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾರು ಹೊಣೆಯೋ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರ ದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೂ ಸಹ ಮನವಿಮಾಡಿವೆ, ಹಣ ಸಹಾಯ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇರುವ ವಿಚಾರ ಮನವಿಮಾಡಿದ್ದರೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಬಡ್ಡೆ ಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅವಕಾಶವನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರ. ಈಗಲಾದರೂ ಸರ್ಕಾರ ತಕ್ಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸು ತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ಗ್ರಾಮ ನೌಕರರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆನೋ ಅವರ ಪೋಷಿಗೆಯನ್ನು ಶೇಕಡ ಐವತ್ತರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಮಾಡಿ ದ್ದಾರೆ, ನಿಜ. ಬೇರೆಕಡೆ ಇರುವ ಸ್ಕೇಲನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಎಂಟುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹೆಚ್ಚುಹಣ ಏನೇನೂ ಸಾಲ ದೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಸೇವೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಅವರಿಗೆ ಶೇಕಡ ನೂರ ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೂ ಸಾಲದು. ಈಗ ಕೊಟ್ಟಿ ರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಎಂಟುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಮೊದಲದ್ದಿಗಿಂತ ಎರಡರಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕೃತಜ್ಞ ರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆ ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಕಾಲಸೀತಿ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಅನೇಕಮಂದಿ ಬಡವರಿಗೆ ಇದೇ ಜೀವನ ಮಾರ್ಗವೆಂಬುದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ದಯಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗಳ ಭತ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಈಗ ಒದಗಿಸಿರುವ ಎಂಟುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಎಂಟುಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೂ ದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ನೂಟಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಗ್ರಾಮ ನೌಕರರಾದ ತೋಟ ತಳವಾರರ ಪರಿ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಶೋಚನೀಯವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೂ ಇಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.)

ಗಗಳಿಗೆ ಪೋಷಣೆಯಿದೆ. ಗ್ರಾಮ ನೌಕರರಿಗೆ ಮಿರಾಸೆಯ ಪದ್ಧತಿಯೇನಿದೆ ಅದು ಸದಾ ನಿರಾಸೆಯಾಗಿದೆ; ಅದರಿಂದ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ವಿಧಾಯಕ ಮಾಡಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಮಿರಾಸೆ ಕೊಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನೂ ಕೂಡ ಎಲ್ಲರೂ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ; ಕೊಡದಿರುವವರು ಅನೇಕರಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕ್ಷಾಮ ಬರುವುದು, ಬೆಳೆಯಲ್ಲದೆ ಹೋಗುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ವಿಚಾರ. ಅಂಥ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಿರುವ ಕಡೆ ಗ್ರಾಮ ನೌಕರರಿಗೆ ಮಿರಾಸೆ ಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ತೋಟ ತಳವಾರರು ಬಹಳ ಹಿನ್ನಡೆಯಲ್ಲಿರತಕ್ಕವರು.

ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚು ನಿಗಾ ಕೊಟ್ಟು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಇವರಿಗೂ ಸೂಕ್ತ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೂಚನೆ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಭೂಸುಧಾರಣೆಯ ವಿಷಯ. ನನಗೆ ಮುಂಚೆ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದ ಕೆಲವು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಟೀಕೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಇದರ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಏನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ನುಮ್ಮನೆ ಅರ್ಥವಾದ ಅರೋಪಗಳನ್ನು ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರು ಪ್ರಭುತ್ವ ಪಕ್ಷದವರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. 1947ರಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಗುಂಡಪ್ಪಗೌಡರು ಒಂದು ಭೂಸುಧಾರಣಾಸಮಿತಿಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದಾಗ, ಆ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಕೂಡ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯನಾಗಿದ್ದೆನು. ಆ ಸಮಿತಿಯವರು ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಭೂಸುಧಾರಣಾ ಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಮರ್ಶೆಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಒಂದು ರಚನಾತ್ಮಕವಾದ ವರದಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಈಗ ಆ ಸರ್ಕಾರವೇ ಹೋಯಿತು. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ಆ ವರದಿಯೂ ಹೋಯಿತು. ಇನ್ನೊಂದು ಸರ್ಕಾರ ಬಂತು. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಅಷ್ಟು ಸಂತೋಷಪಡಬೇಕೋ ನನಗಂತೂ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರ್ಕಾರ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಬರುವ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಭೂಮಿ ಹೊಂದಲು ಸದವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದುವು. ಇವೊತ್ತಿ ನವರಗೂ ನನಗೆ ಭೂಮಿ ಬೇಕು ಎಂದು ತಾಲ್ಲೂಕ್ ಕಛೇರಿಗೆ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಿದೆಯೇ! ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈಗಿರತಕ್ಕ ಬಂಜರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ದೇಶಾಸ್ತ್ರ ಮೂಲಕ ನಿಜವಾಗಿ ವಿಲೇವಾರಿಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಹಾಕಿ ಕೊಂಡರೆ, ಕೆಲವೇ ವರ್ಷಗಳೊಳಗೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇರಲಾರರು. ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಭೂಮಿಯ ಹಂಚಿಕೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಈ 10 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯ ಹಂಚಿಕೆಯ ವಿಚಾರದ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವೊಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇನ್ನೂ ಬಾರದ ಇರುವುದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯ. ಈಗಲೂ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ “ಸ್ವಾಮಿ, ನನಗೆ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ, ವ್ಯವಸಾಯದಿಂದಲಾದರೂ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳತಕ್ಕವರು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯವನ್ನೂ ದಗಿಸಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನೊಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ಏಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದು ತುಂಬ

ಅನ್ಯಾಯ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಗ ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವಾಗ ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ರೀಸೆಟ್ ಮೆಂಟ್ ಮತ್ತು ಜಮೀನು ದಾಖಲಾತಿಗಳ ವಿಷಯ. ಇದು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದು ಬಹಳ ಕಾಲವಾಯಿತು. ಕೊಂಚಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾನು ವಿಚಾರಿಸಿದುದರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 15-20 ವರ್ಷಗಳಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಭೂಮಿ ಸರ್ವೆ ಆಗಬೇಕಾದುದು, ಪ್ರಜೆಗಳಿಂದ ಹಣ ಬರಬೇಕಾದುದು, ಎಷ್ಟೋ ಇದೆ. ಈ ಇಲಾಖೆ ಇಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ! ಇದಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನು ದೊರಬೇಕೋ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇರುವ ವಿಚಾರವನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಗಮನಕ್ಕೆ ತಂದಿರುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರ. ನಾನು ಹಿಂದೆ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣಾ ಸಮಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸದಸ್ಯನಾಗಿದ್ದೆನು. ಆಗ ಅನೇಕ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಬುಕ್ ಲೆಟ್‌ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೆವು. ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸರಿಪಡಿಸದೆ ಹೋದರೆ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ! ಇವೊತ್ತು ಮೈಸೂರು ವಿಶಾಲವಾಗಿದೆ, ಇರತಕ್ಕ ಪದ್ಧತಿಗಳಲ್ಲಿ ವೈತ್ಯಾಸವಿದೆ, ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಒಂದೇ ಸಮನಾದ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರವೇ ಇನ್ನು ಒಂದು ಕಮಿಷನನ್ನು ರಚಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇವೊತ್ತು ಇಂತಹ ಸಮಿತಿಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟೋ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಏನೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಆರೋಪಿಸಿದರೆ ಏನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಸಮಿತಿಗಳಿಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ಹಣ ಖರ್ಚಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಬಾಬಿನಲ್ಲೂ ಪೋಲು ಆಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈ ವರ್ಷ ಕೈಕೊಂಡಿರತಕ್ಕ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಜಾರಿಗೆ ತರಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಸರ್ಕಾರ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಈಗಿನ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮುಂದೆ ಬರುವ ಸರ್ಕಾರ ಬದಲಾವಣೆಮಾಡಬಹುದು. ಆರೀತಿ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಈಗಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಿರುದ್ಯೋಗ ಸಮಸ್ಯೆ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೈಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ದ್ವಿತೀಯ ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿವಾರಣೆ ಯಾಗಬಹುದು ಎಂದು ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಆಶಿಸುವಷ್ಟು ಫಲ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ವಿದಲಾಶಾಲೆಗಳು ಜಾಸ್ತಿ ಆಗಿವೆ. ಓದಿದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗಿದೆ. ಆದರೆ ಓದಿದವರಿಗೆ ನೌಕರಿಗಳೇ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಬೇಕು ಹೋದರೆ, ಅವರಿಗಿಲ್ಲರಿಗೂ ನೌಕರಿಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಡುವ ಆಲೋಚನೆ

ಯನ್ನು ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ, ಅವರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಬಹುದೆಂದು ನಾನು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆಕ್ಯುಪೇಷನ್ ಇನ್ ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್‌ಗಳನ್ನು ತೆರೆದು ಅಲ್ಲಿ ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುವುದು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲ. ಆದಕಾರಣ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಅಶಕ್ತರಾದವರು ಮತ್ತು ಬಡವರು ಕುಶಲ ಕೈಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅತ್ಯಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಲಿತು, ಅವರು ತಂತಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಜೀವನವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಶಲ ಕೈಗಾರಿಕಾಕೇಂದ್ರಗಳನ್ನು ಕೂಡಲೇ ತೆರೆಯಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಪಾಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಜನಗಳ ಆರ್ಥಿಕಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚುವುದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದರೆ ಇದುವರೆಗೂ ಮಾಡಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕಸ್ಥಿತಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆ ಯೆಂದರೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಅವನಿಗೆ ಹತ್ತರಷ್ಟು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಅನಾವಶ್ಯಕವಾದ ಖರ್ಚುಗಳು ನಮ್ಮ ತೆರೆಯಮೇಲೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬೀಳುತ್ತಿವೆ. ತೆರಿಗೆಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಏರಿವೆ. ಈಕಡೆ ಸಂಪಾದನೆ ಕಡಮೆಯಾಗಿದೆ, ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ದಿನೇದಿನೇ ಮನುಷ್ಯನು ತೆರಿಗೆಯ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲಾರದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಸಂಪಾದನೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ಕುಸಿದುಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇದನ್ನು ನಿವಾರಣೆಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶದ ಜನಗಳ ಮೇಲ್ಮೈಯನ್ನು ಒಂದು ತಳಹದಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಏರ್ಪಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಯೋಜನೆ ಇದ್ದಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಾಯಕರು ಹಿಂದೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಜೀವನಮಟ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲಿನ ನಾಗರಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿದ್ದಾರೆ. ನಿತ್ಯ ಜೀವನಯಾತ್ರಿ ನಡೆಸುವುದು ನಮಗೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್, ಅಮೇರಿಕಾ ತರಹ ಹೇಗೆ ಬರಬೇಕು? ಅಲ್ಲಿ 600 ರೂಪಾಯಿ ದಿನಂಪ್ರತಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯೇ? ಒಂಡಿತ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗ ಇರತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚುಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಜೀವನಮಟ್ಟವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಏನೇನು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ಕಾರದವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ಆಹಾರದ ವಿಷಯ. ನಮಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು 1946ನೇ ಬಡ್ಡೆಟ್ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೆ. ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಇರುವೆ, ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಕ್ರಿಮಿ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೈಪ್ರಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶೇಖರಣೆಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮಳೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ದೂರಲೋಚನೆಮಾಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಂದ ಮೇಲೆ ಬಹು ದೂರದಷ್ಟು ಇರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ಪರಿಜ್ಞಾನ ಇಲ್ಲದೇಹೋಯಿತು. ಇವೊತ್ತು ಪ್ರಜಾಸರ್ಕಾರ ಬಂದು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಏನೇನು ಮಹತ್ತರ

ವಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಎಂದರೆ ಕೇವಲ ಕೆಲವು ಮೇಜರ್ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಿಂದ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯೇನೂ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೊರತೆ ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಕೆಲವು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಬೆಳೆ ಹೋಗಿದೆ. ಕ್ಷಾಮ ಬಂದಾಗ ಪರಿಹಾರ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಣವನ್ನು ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವುದು ಒಂದು ಧರ್ಮವೆಂದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕ್ಷಾಮ ನಿವಾರಣೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ನೀರಿನ ಸೌಕರ್ಯವಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮಾತನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕೋಲಾರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಆಳ ತೆಗೆದರೆ ನೀರು ಬರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕರಿಗೆ ಈ ವಿಚಾರ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನೀರಿನ ಕೊರತೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ.

ಅನಂತರ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳ ವಿಚಾರ. ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರವು ವಿಷರೀತವಾದ ಬಂಡವಾಳವನ್ನು ಹಾಕಿ ನಡೆಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಉತ್ಪತ್ತಿ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟಿಲ್ಲ ಎಂದು ವಿಷಾದದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದಾಯ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿ ಖಾಸಗಿಯವರ ಕೈಗೆ ವಹಿಸಿದರೆ ಈಗ ಬರುತ್ತಿರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿಗಿಂತ ಎರಡರಷ್ಟು ಉತ್ಪನ್ನ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ಬೇಕಾದರೆ ಸರ್ಕಾರ ಒಂದು ಪ್ರಕಟಣೆಯನ್ನು “ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದ ಆಡಳಿತಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ನೈರಾ ಖಾಸಗೀಯರಿಗೇ ವಹಿಸಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೊರಡಿಸಲಿ. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಈ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಮಗೆ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಷ್ಟು ಆದಾಯ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈಗ ಪೋರ್ಸೆಲ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿಯನ್ನು ಜಪಾನಿನ ಒಂದು firmಗೆ ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಹೀಗೆ ಖಾಸಗಿಯ ಒಂದು ಕಂಪೆನಿಗೆ ವಹಿಸುವುದರಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವೂ ಕೂಡ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಇತರ ಕೈಗಾರಿಕಾ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ ವಹಿಸಿದರೆ ಈಗ ಬಂದಿರುವಂತೆ 9 ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಕೊರತೆ ಬರಲವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಇನ್ನು ರೈಲ್ವೆಗಳ ವಿಚಾರ. ಇದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸೂಕ್ತವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಕಡೆ ರೈಲುಗಳು ಆಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ಸರ್ವೆ ನಡೆಸಲು ಕೂಡ ಸ್ಯಾಂಕ್ಷನ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು ಎಂದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಿಂದೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದರು. ನಮ್ಮ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ರೈಲುಗಳನ್ನು ಈಗಾಗಲೇ ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ಹಾಕಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಲಾದರೂ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿಯಾದರೂ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ರೈಲು ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಸಲು ಏರ್ಪಾಡುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ. ನನಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ 1949ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲೇ ಶ್ರೀನಿವಾಸಪುರಕ್ಕೆ ಎಂದರೆ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.)

34 ಮೈಲಿಗಳ ರೈಲು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಮೀಟರ್ ಗೇಜ್ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹಾಕಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು 1949ನೇ ಇಸವಿಯಲ್ಲಿ ರೈಲ್ವೆ ಡಿಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟಿನವರು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿ ರೈಲ್ವೆ ಬೋರ್ಡಿಗೆ ಕೂಡ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇದುವರೆಗೆ ಆಗದಿರಲು ಕಾರಣವೇನೋ ತಿಳಿಯದು. ಈಗಲಾದರೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಗಮನ ಕೊಟ್ಟು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಸ್ವಾಮಿ, ದೇಶ ವಿಶಾಲವಾದ ನಂತರ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ತೆರಿಗೆಗಳ ಪದ್ಧತಿಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಇವುಗಳಿಂದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯೇನೋ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ತೆರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಭೂಕಂದಾಯ ಎಂಬ ಒಂದು ತೆರಿಗೆ ಇದೆ. ಇದೂ ಕೂಡ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಿರುವುದರಿಂದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ, ಮತ್ತು ಈಗ ಅಗ್ರಿಕಲ್ಚರರ್ ಇನ್‌ಕಂಟ್ರಾಕ್ಟ್ ಮತ್ತು ರ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂ ಎಂಬ ತೆರಿಗೆಗಳಿವೆ. ಈ ರೀತಿಯಾದ ರ್ಯಾಂಡ್ ರೆವಿನ್ಯೂ ಮೈಸೂರು ಸ್ಟೇಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಗುಂಡಪ್ಪ ಗೌಡರ ಸಮಿತಿಯವರೂ ಕೂಡ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿದ್ದರು ಮತ್ತು ಇದರಿಂದ ಸುಮಾರು ಮೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ರ್ಯಾಂಡ್ ಟ್ಯಾಕ್ಸ್‌ನ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹಿಂದೆ ಮಾನ್ಯ ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದ ಶ್ರೀಯುತ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು ಕೂಡ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ (ಕೃಷ್ಣ ರಾಜನಗರ).—ಹಳೆಯ ಮೈಸೂರಿನ ಭಾಗಗಳು ದೇಶ ವಿಶಾಲವಾದ ನಂತರ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ತೆರಿಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಬಹುದು.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಲ್. ನಾರಾಯಣಸ್ವಾಮಿ.—ಅದು ತಪ್ಪು ಒಂದು ಊಹೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ನಂತರ Casteless Society ಎಂದರೆ ಜಾತಿರಹಿತವಾದ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರಂತೆ ಈಗಿನ ಸರಕಾರವು ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾಜಕೀಯ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಈ ಜಾತಿ ಮತ ಭೇದ ಭಾವಗಳನ್ನು ಇನ್ನು ತೊಡೆಯದೇ ಇರುವುದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರ. ಈ ರೀತಿ ಜಾತಿ ಮತಗಳ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವಿರುವುದರಿಂದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆಡಳಿತ ವರ್ಗವು ಒಂದು ಸಂಕಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಇಂತಹ ಒಂದು ಸಮಾಜ ರಚನೆಗಾಗಿ ಇವತ್ತಿನ ದಿವಸ ಎಷ್ಟು ಬರ್ಚು ಮಾಡದೂ ಸಾಲದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದಿರುವುದು ಅಷ್ಟು ಸಮಂಜಸವಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಹನುಮಂತಯ್ಯನವರು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪ್ರಚಾರ ಎಂಬ ಒಂದು ಶಾಖೆಯನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದರು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಒಂದು ಸಮಾಜವನ್ನು ಪ್ರಚಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ, ಗಾಂಧೀಜಿಯವರು ಈ ಸರೋದಯ ತತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಚಾರಕ್ಕೆ ತಂದು ಈ ರೀತಿಯ ಸಮತಾವಾದ ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದು ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು

ಹೇಳಿದ್ದರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾದುದು ಸರೋದಯ ತತ್ವ. ಇದನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದ ಹಿಂದುಳಿದ ಜನಾಂಗವು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗ್ರಾಂಟುಗಳನ್ನೇನೋ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಇವರನ್ನು ಇತರರಂತೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದಕಾರಣ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಡವರು ಮತ್ತಷ್ಟು ಬಡವರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರುಗಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಲು ತಕ್ಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಸರಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಒತ್ತಾಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

4 P.M.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ನಾಳೆ ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕಾಲದ ಮಿತಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಕಾಲದ ಮಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವಕಾಶಕೊಡುವುದು ಕಷ್ಟ. ನಾನು ನೋಡುತ್ತಿರುವಂತೆ, ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳು ಕೆಲವರು ಹೊರಗೆ platform ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಮಾತನಾಡುವಂತೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಆಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾತನಾಡುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದೂ ಒಂದು ಕಲೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ದಿವಸದಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ, ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಕಾಲದ ಪರಿಮಿತಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಈ ದಿನದ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಲಾಗಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಸಾರಿ ಮಂಡಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು—ಇವೇ ಮುಂತಾದವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸದಸ್ಯರ ಅವಗಾಹನೆಗೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ.

No. of Questions tabled	...	1,180
No. of Questions disallowed	...	15
No. of Questions admitted	...	1,165
No. of Questions sent to Government for replies	...	1,027
No. of Questions for which replies have been received so far	...	100
No. of Questions answered on the floor of the House	...	85
No. of Questions remaining ready for answer	...	15

It will be seen from this that the number of questions per member works out to hardly five. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀ ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿ ಯವರು ರೂ. 25 ಮತ್ತು 30ನ್ನು ಫನು ಜಾರಿಗೆ ತನ್ನ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ರೂ. 25ನು ಮರ? ಜಾರಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹೋಯಿತು. ಈಗೇನಿದ್ದರೂ ಮಾಡಬಹುದಾದ ರೂ. 30. ಅದರಂತೆ ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ನಾಲಾಯಿ ದಿನಕ್ಕೆ ಬುರಾಸೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಈಗಿನೂ ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಉತ್ತರಗಳ

ಬಂದಿಲ್ಲ. ಬರುವ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದೆ. ಬಂದಮೇಲೆ ಬೇಕಾದರೆ ರೂಲ್ 30ನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅನುಸರಣೆಗೆ ತರುವುದನ್ನು ಯೋಚನೆ ಮಾಡೋಣ. ಮತ್ತೊಂದೇ ನೆಂದರೆ, ಈಗ ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಉತ್ತರ ಬಂದಿಲ್ಲ ದಿರುವಾಗ 15 ದಿವಸದಲ್ಲ ಕಳಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕಳಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗಿನ ಹೊಸ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಉತ್ತರ ತರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಆದರೂ ಆದಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಿನ ರೀತಿಯನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನ ನೋಡೋಣ. ಆಮೇಲೆ ಬೇಕಾದರೆ 30ನೆಯ ರೂಲನ್ನು ಪುನಃ ಜಾರಿಗೆ ತರೋಣ.

ಶ್ರೀ ಎ. ವಿ. ನರಸಿಂಹರೆಡ್ಡಿ.—21ನೆಯ ತಾರೀಖಿನ ಅಜೆಂಡಾದಲ್ಲಿ ರೂಲ್ಸ್ ಆಫ್ ಪ್ರೊಸೀಜರ್‌ಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಅದು ಬಂದಾಗ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ನೋಚಿಸಿದರೆ ಯಾವುದು ಸರಿ, ಯಾವುದು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣವೆಂದು ತಾವೇ ನೂಚಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದ ಮೇಲೆ ಆ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆಂದು ತಾವು ಒಪ್ಪಬಹುದು. ಆದರೂ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಇದು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ಹೊಸ

ರೂಲ್ಸ್ ಆಫ್ ಪ್ರೊಸೀಜರ್ ತಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಗೆ ಬರಲಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದಮೇಲೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಎ. ರಾಜಯ್ಯ.—ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಕಡಮೆ ಇರುವಾಗ ಇದೇರೀತಿ ಇರುವುದೇ ಅನುಕೂಲ.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise to meet again at 2 P.M. tomorrow.

ಸಭೆ ವಿಳುವಾದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ವಲ್ಟಿಮಾನ್ ಪಟೇಲ್ ಅವರ ಭಾವಚಿತ್ರದ ಅನಾವರಣ ಸದ್ಯದಲ್ಲೇ ನಡೆಯಲಿದೆ. ಮಾನ್ಯ ಮೊರಾರ್ಜಿ ದೇಸಾಯಿಯವರು ಅನಾವರಣ ಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯುತ್ಪಾದ್ಧಾರೆ. ಮೇಲಿನ ಮನೆಯವರೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಈ ಅನಾವರಣ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

The House adjourned at Ten Minutes past Four of the Clock to meet again at Two of the Clock on Wednesday, the 19th June 1957.